

Miliny vyprávěnyky

Pokec s Bohem

Obsah:

1. Santa Claus
2. Michal, Pepa a Lojza
3. Jakou barvu má Ježíšek
4. Svatý Václave, pomoc
5. Být homosexuálem je dar?
6. Nechtěný pokec s Bohem
7. Bože, jsi sám nebo je Bohů víc?
8. Bůj je stejný jako člověk
9. Pokec s Bohem
10. Pokec Svatého Petr a Pána Boha
11. Božský pokus
12. Boží kuželky
13. Peklo a ráj
14. Bože, ty jsi to ale zmrvil
15. Muslimům stačí dělohy jejich žen
16. Jen tak kecám s Bohem

Edula a Honza

Obsah:

1. Svatební cesta
2. Dovolená na chatě
3. Štamgasti
4. Porod po česku

Lásky a nelásky

Obsah:

1. Pepan
2. Jarda
3. Oldřich a Vojtěch
4. Vítek
5. Ladislav

Vyprávěnky

Obsah:

1. Rychlá rota
2. Kamikadze v akci

3. Dědek a vozík
4. S býkem pod sebou
5. Uzemnění
6. Co se slepákem
7. Tonda a Jaruš

Pokec s Bohem

Santa Claus

Kdesi v Americe stojí chajda, a v ní útulnej obýváček. V ušácích sedí dva prapodivní človíčky. Muž si cosi čte a žena štrykuje šálu, která už má skoro dva metry. Tak nevím, pro koho.

„Hele, Santo, jsem v tom,“ promluvila žena.

„Neříkej mi Santo! Kolikrát to mám opakovat?!“

„Pro lidi jsem Santa Claus, pro tebe prostě Claus,“ znechuceně se na manželku podíval Claus.

„Jo? A jak jako v tom? V čem jako?“

Clauska obrátila oči v sloup.

„Ty jsi fakt blbec. V čem asi? V jináči! Zbouchnutá, naprcaná, těhotná. Čekám mimino, jasný?!“

„Teda Clausko, co to žvaníš? Vždyť kde není sex, není ani potomek. Nemáš jen větry?“

„Clausíku to, že TY nesexuješ, neznamená, že ani já ne.“

„No teda, ty jsi ale mrcha zrádná,“ povzdechl si Claus, ale už nějak bez šťávy.

„S kým sis to uplichtila?!“

„S trpaslíkem. Sice je malej, ale fakt šikovnej. A chytrej jak opice. Vlítl mi pod sukni, a než jsem řekla 'A', už jsem chtěla i 'B',“ zasmála se Clauska.

Když přišel její čas, narodil se jí zdravej, silnej kluk. U kolébky se zastavily tři sudičky, aby mu popřály do života.

Sudička Karolína:

„Jsi sice parchant, ale jak tak koukám do tvý hlavy, tak už teď jsi pořádně arogantní. A až vyrosteš, bude z tebe pěknej hajzl. Dávám ti povahu, po který každej bordel steče.“

Sudička Vilemína:

„Tak když jsi arogantní hajzlík, budeš potřebovat prachy. Slibuju, že budeš jich mít dost. Ale zadarmo to nebude. Budeš mít špínu i za ušima a tím pádem zralej do pekla. Je to na tobě, kluku, kterou cestou se vydáš.“

Sudička Mína:

Stála nad kolíbkou a dlouze přemýšlela. Obě sudičky už přešlapovaly netrpělivostí, když z ní vypadlo:

„Když ti ty dvě kačeny namalovaly takovej osud, nemůžeš zůstat tady. Musíme ti najít místo, kde ti tu tvoji arogantnost, samolibost a zlodějny budou tolerovat. A našla jsem ho v Čechách! Tam najdeš dost pitomců, co ti budou zobat z ruky a nechají tě skákat po jejich hřbetech. Tak kluku jedem.“

Mávla kouzelnou hůlkou a kluk se přenesl do české rodiny. Do vínku dostal povolání: politik.

Jméno? To si, milá čtenářko, domysli sama.

Michal, Pepa a Lojza

Sedí na mostě a dívá se do hlubiny pod sebou. Jen prázdné koleje a v dálce dunění vlaku. Hlavou mu táhne představa: Tak, a teď skočím a bude definitivní konec. Když mě nezabije skok, dokončí to vlak. To je krásná představa, letí Michalovi hlavou.

Počkej, ty budeš litovat, že jsi mě nechala kvůli tomu volovi. To já jsem byl tvoje láska a najednou je konec. Ne, nejde žít bez tebe. Skočím a hotovo.

Michal se posune na mostě a nohy přehodí na stranu, odkud chce skočit. Trochu se mu točí hlava, možná má i strach, ale bolest z lásky je tak silná, že nemyslí na nic. Vlastně mu asi vypadl mozek dopředu na koleje a rozplácnul se. Ani nemusel. Ta šedá hmota je docela křehká.

„Bože, proč mi přiděluješ takové pitomce? Prý nešťastná láska, a Michal hned leze na most a skáče. Co jsi mu to dal do vínku za rozum? A já to teď odlítám. Jo, jsem jeho anděl Pepa, ale jen proto, že jsi mi to dal příkazem. Vždycky mi dáš sebevraha. Je to možné? Co kdybys mi poslal aspoň kolegu na pomoc? Sám ho neunesu.“

Bůh se slitoval a poslal anděla Lojzu Pepovi na pomoc.

„Teda Pepku, je něco, co zvládneš sám?“ ptá se ho Lojza.

„Jo, ale proč nechtít pomoc, když mi ji vždycky dáš,“ usmívá se

Pepa šibalsky.

Lojza slétl za ním a zaječel:

„Pepku, jede vlak! Jdeme na to.“

Každý si stoupl z jedné strany k Michalovi a položili mu ruce na ramena.

Húúúúú, ječí vlak a Michal se chystá skočit. Odrazil se a letí. Andělé ho chytili za ramena a o kousek posunuli. Michal dopadl na kus trávy jako pytel brambor a vlak ho minul skoro o metr.

Kouká, jak vlak mizí, a v duchu si řekne: No jasně, ani zabít se neumím. Co by na mně asi viděla?

Vstal, zaúpěl a odbelhal se domů. Druhý den potkal ve škole novou holku a na bývalku zapomněl. Co bychom taky chtěli od pubertáka.

Pepa zvedl oči v sloup a řekl:

„Bože, že už nebude chtít skákat pod vlak. Nech ho, ať se klidně topí. Je léto a já se docela rád smočím. A prosím tě kolikrát se ještě bude chtít zabít, než najde tu pravou?“

Zahřmělo a z nebes se ozvalo:

„Má svobodnou vůli, tak Pepo, nevím. A přestaň za ním lítat jako blbec. Stejně si nic neudělá. Dal jsem mu hodně dlouhou svíci života,“ zasmál se Bůh a šel si zahrát se svatým Petrem prší.

Jakou barvu má Ježíšek

Přišla jsem domů urvaná jak borůvka a nasraná jak čert. Celý

den mi média vnucují pořád dokola jednu větu:

„Odstraňte sochy bílého Ježíše, protože to je symbol nadvlády bílých lidí.“

Ovšem podle černých aktivistů.

Kdopak je ten bláznivý aktivista Shaun King, který se nechal slyšet, že veškeré sochy představující Ježíše jako bílého muže by měly být odstraněny? Zase jeden z těch, co za peníze vede svůj národ do zbytečného a hloupého boje. Nakonec se do toho zamíchá celý svět, všichni si navzájem rozbijeme držku, a třeba to přežije pár Čechů akorát tak na žebříňák, jak nám kdysi předpověděli.

Černý aktivista vyzývá k ničení soch Ježíše Krista:

„Běloši potřebují bílého Ježíše,“ řekl King.

„Zaútočte na jejich bílého Ježíše a zaútočíte na jejich víru samotnou.“

„Všechny formy umění, které představují Ježíše jako bílého muže, jsou jen důkazem bílé nadvlády a rasistickou propagandou.“

Doma jsem si stoupla ke stolku, kde mám Bibli po dědečkovi a Kancionál po babičce. Jak tak listuju těmi starými památnými knihami, hlavou mi proletí myšlenka, co na to asi říká Pantatík Bůh?

Ještě jsem ji nestihla doformulovat a už se kolem mě utvořil obláček, který mě fofrem odnesl rovnou do Ráje. Vyklopil mě před Božím trůnem a odplachtil.

Dívám se na Boha a vůbec se mi nechce začít. Vtom se ozve Jeho hlas:

„Tak copak chceš zase vědět, holka zvědavá?“

„No co asi! To, co teď hýbe světem. Všichni se hádají, jakou barvu má tvůj syn. A já vlastně taky nevím, jak vypadá. Pořád mě taháš nahoru, ale Ježíše jsem ještě neviděla. On mě nemá rád, nebo se pořád někde schovává?“ vyhrkla jsem všechno najednou.

„Co by se schovával! Jen je pořád jako malý. Pořád věří, že se napravíte, že se budete milovat, kašlat na majetek a žít podle Desatera, jak jsem vás to učil. Tak celé věky běhá po světě a pořád všechny přesvědčuje, aby se neprali a měli se rádi. Ale je to rok od roku horší. A ono mu nestačilo, že ho ukřižovali, každou chvíli ho někdo zbijí, posmívají se mu, a dokonce ho, Mili, jen si to představ, zavřeli do blázince!“

„No jo no, ale pořád nevím, jak vypadá. Hele, Pantatíku aspoň mi řekni, jakou má barvu. Máma byla Židovka, ty jsi táta, i když tě tehdy zastoupil Duch svatý. Tak máma byla snědší, měla tmavé vlasy. Duch je neviditelný. A ty na sebe bereš různou lidskou podobu, když tě někdy zahlídnu. Ale jak vlastně vypadáš, to se radši neptám, to vlastně ani nechci vědět.“

„Teď jsi na to kápala, Mili. Ježíš je všechno, co chcete. Může vypadat jakkoli. Může se ztratit mezi bílými, černými, rudými, žlutými, hnědými a nikdo ho nepozná. Já jsem Bůh pro všechny a je jedno, jestli mi někdo říká Bože, Alláhu, Buddho, nebo se modlí k přírodě. Jsem všude, ve všem a nebo taky nikdo a v ničem.“

Je jedno, jakou podobu nám dáte, k čemu se modlíte, a dokonce i v co věříte. Záleží jen na jednom, jak prožijete svůj život. Jestli jste dobrý nebo špatný člověk. Je mi fuk, jaké chrámy, kostely nebo města mi postavíte – protože tam nesídlím. Jsme všude okolo vás. Jenže jsme vás nedokázali naučit vůbec nic.“

„Dal jsem vám duši a o tu se máte starat. Když se o ni postaráte dobře, bude na světě krásně, skoro jako v Ráji. Když ji zamoříte zlobou, bude svět vypadat jako vaše duše. Chápeš?“

„Chápu. A jsem ráda, že jsi mě pozval na návštěvu. Ale jedno vím jistě, bořit svatostánky je špatně. Je to něco, co nás formovalo, kam si lidi chodí pro útěchu. Každý z nás žije v nějakém přesvědčení a nikdo jiný nemá právo mu ho brát.“ ukončila jsem hovor, nasedla na obláček a jela domů.

Za mnou se neslo Boží:

„No vidíš, Mili, teď jsi na to zase kápla.

Každý má druhému dělat to, co sám chce, aby mu dělali ostatní.“

Svatý Václave, pomoc

Sotva jsem ráno otevřela oči, šla jsem si uvařit svoje oblíbené kafe, otevřela notebook a pustila zprávy. Teda, kafe mi zhořklo při prvních větách. EU, Řecko, Turecko, Itálie, boje, koronavirus. No fuj, to je teda ranní nářez! Vypnula jsem zprávy a pustila si svoji oblíbenou skupinu Ginevra. No, a co se ozvalo jako první? Písnička Bída!

Tak to je fakt přesný. Je to bída a patří nám to. Ale stejně, co mi

to udělá, když si půjdu hodit s Bohem řeč? Co mi ještě může udělat? Nadělil mi na záda pořádný ranec, tak to zkusím ještě jednou.

„Haló, Bože, tady Mili. Vytáhni mě nahoru. Já bych si docela ráda pokecala. Co ty na to?“ hulákala jsem z okna, až se lidé otáčeli a ťukali si na čelo.

Z oblohy se ozval hromový hlas:

„Holka jedna střelená, ani náhodou! Já tak mám čas na tvoje prosby za tu cháttru, co jsem si stvořil a tím si tohle všechno nadrobil. Mám vás plný zuby, a to už ani nevím, pokolikátý. Tak tady nehulákej, já na vás kašlu,“ ozval se náš milý Otec.

„Dobře si udělal, Bože,“ přisadil si svatý Petr.

„Já mám u brány takové fofry, že ani moje svatost mi nepomůže. Navíc nevím, kam ty mrtvé všechny nastrkat. Bože, ta tvoje sebranka se mydlí hlava nehlava. Děti, ženy, starci, stařeny a potomci Adama. Nechci jim ani říkat chlapi, protože kdyby jimi byli, dávno by kvéry zahodili a na generály se vykašlali. A pak by se neměl kdo mlátit. To by byl klídek,“ nasypal Bohovi na hlavu tyhle řeči svatý Petr.

„No tedy! Ty jsi mi Otec a ten tvůj Petr není o nic lepší. Nechceš pomoci ty? Tak já jdu na Blaník. Třeba bude soucitnější náš český patron,“ odfrkla jsem namíchnutě a bouchla oknem.

„Jen plav, Mili. Rád se podívám, co ti Vašek řekne.“

Sebrala jsem saky paky a mazala směrem na Blaník. Ani nevím, kolik dní jsem šla, ale dolezla jsem tam skoro po čtyřech a zabušila na Blaník.

„Hej hola, svatý Václave, patron Čechů! Vstaň a vezmi s sebou svoje rytíře! Tvoje země a tvoji potomci tě potřebují!“ hulákala jsem u skály.

Najednou se přede mnou skála otevřela a temnou chodbu osvětlovaly jenom louče. No, pro strach mám uděláno, tak jsem si to nakročila do nitra a po nějakém čase jsem se ocitla v sále, kde všude leželi, stáli a seděli rytíři. Uprostřed na koni byl zkamenělý svatý Václav a nehodlal se odkamenit.

„Tak to ne! Jdu sem takovou dobu tak ho vzbudím i kdybych ho měla okopávat jako řepu,“ pomyslela jsem si.

„Okopávat mě nemusíš, holka jedna nezdárná, drzá,“ ozvalo se z kamene, a ejhle, najednou se začal kámen drodit, kůň si s chutí zaržál a postavil se na zadní. To neměl dělat, protože svatý Václav se ocitl docela rychle u mých nohou.

„Do prčic, co děláš, ty koni?“ Z námahou vstával svatý Václav, protože jeho brnění povzbuzovalo přitažlivost zemskou.

No konečně, oddechla jsem si, že se probudil.

„Moc tě prosím, svatý Václave, o pomoc pro tvůj lid. Pokud nepomůžeš, tak Čechů zbude na žebříňák, jak řekla Sibyla. To přece nemůžeš nechat jen tak. Já si třeba před tebou kleknu, jestli chceš, ale bude na tobě, že už nevstanu. Mám v kolenou artrózu a kleknout si na šutry, to mě určitě zabije,“ vykládám mu se západem sobě vlastním.

„Tak neklekej a pomoz mi vzbudit rytíře.“

„Fakt jo? Ty nám pomůžeš?“ No to je bomba! Bůh říkal, že se na nás vykašleš, protože jsme prevíti a nestojíme za záchranu. Ten

se bude divit, až tebe a tvoje rytíře uvidí vytáhnout do boje na naši obranu,“ zasmála jsem se s úlevou, že mě nevyhodil jako Bůh.

Tak jsme probudili chrápající rytíře. Moc se jim nechtělo, ale stačil jeden pohled svatého Václava a byli jako rybičky.

Šla jsem v jejich čele ven ze skály. Bylo modré nebe a vzduch voněl. Svatý Václav a jeho rytíři s úžasem hleděli na matičku zemi, tak proměněnou, ale pořád krásnou. Vtom cosi zasvištělo, ozvala se rána jako hrom a celý Blaník i s námi zasáhla raketa země-vzduch.

Kruci, to byla šlupka!

No, v dalším okamžiku jsem stála i s tou svojí probuzenou družinou u nebeské brány a svatý Petr se řehtal jako kůň.

„Tedy holka, Boha asi klepne, až tě uvidí s tou tvou družinou,“ hladil mě po hlavě s předpokladem, že mi Bůh namlátí.

Vtom se Bůh Otec zjevil přede mnou a úžasem mu spadla brada:

„Teda, ženská jedna nešťastná, ty jsi odrovnala vaši poslední záchranu! I když, stejně neměli s těmi svými meči šanci. Jenže co s vámi? No, oni půjdou do nebe, ale co s tebou? Do nebe tě nechci, do pekla tě dát nemůžu, protože bys to tam obrátila naruby. Hele, já ti dám ještě jeden život a hybaj dolů vyčkat, co tam ještě provedete. To bude správný.“

Foukl a já se probrala doma u okna.

A už mi bylo jasné: pokud si nepomohou obyčejní lidé sami, tak

všichni ostatní, včetně Boha a svatého Václava, se na ně vykašlou.

Být homosexuál je dar

Šéf společnosti Apple Tim Cook oficiálně oznámil, že je homosexuál, a prohlásil, že je na to hrdý. Vyjádřil přesvědčení, že by jeho oznámení mohlo pomoci dalším gayům. Cook je na svou homosexualitu hrdý, protože být homosexuálem je jedním z největších darů, které mu Bůh dal.

Když jsem si přečetla tento článek, nevěřila jsem vlastním očím. Ten chlap si snad dělá srandu ze všech heterosexuálů a hlavně z Boha, pokud tedy nějaký existuje. Jestli zase nespí na sto let, pak přijde, spláchně to naráz a vyrobí si dalšího Noema, aby měl zase tu svoji lidskou hračku.

Zahřmělo mi za zády, až jsem spadla ze židle a pořádně si narazila kostrč.

„Že tě huba nebolí, Mili. To víš, že nespí. Hraje se svatým Petrem u nebeské brány Prší a poslal mě, ať ti to vytmavím sám,“ hrozil mi anděl.

Koukla jsem se na něžného andílka se zlatými vlásky a bělostnými křídly a už jsem se dusila smíchem.

„Jak ty chceš na mě hřímat, ty můj rozkošný cherubínku,“ smála jsem se, až mi tekly slzy proudem.

„S tebou to nemá cenu. Já jsem nebeskému Otci říkal, že ze mě budeš mít srandu,“ odvětil anděl, čapl mě za ruku a byli jsme fuč.

Jakmile jsem se rozkoukala, seděla jsem na nějakém tvrdém

obláčku, kousek od svatého Petra a nebeského Otce. Jen se na mě letmo koukli, povzdechli si a mocně zabafali ze svých dýmek.

„Já jsem ti to říkal, Bože, že přiletí s ní sem za tebou, že si s tou dračicí neporadí. Všechno víš a znáš, ale pořád zkoušíš u téhle ženské, že se třeba pleteš a ona už nepřiletí a nebude otravovat,“ šeptal svatý Petr nebeskému Otci do ucha.

„Co je šeptem, to je s čertem,“ odvětila jsem, ale slyšela jsem všechno.

„Já se prostě musím zeptat, jak to je, protože tohle mi fakt nedá pokoj. Ani spát, ani jíst nemůžu, jak pořád přemýšlím, proč to tak je a proč přibývá homosexuálů. Oni se množí jako...“ (chtěla jsem říct myši, ale rychle jsem zavřela pusu, protože jednou jsem to řekla o cikánech a vyhodili mě z jedněch novin za rasismus).

„Oni nám to chodí vykládat do televize, do novin, na internet, mlátí nám o hlavu, že je to vlastně normální. Otče, kam vlezu, tam je gay nebo lesba. Tohle jsi fakt chtěl? Tohle je ta tvoje vůle? Vždyť vymřeme!“ vyložila jsem poslední trumf.

„No a?“ odvětil svatý Otec.

„Co no a?! Tak proč jsi k Adamovi vyrobil Evu a ne nějakého Pepana? Ženské jsi nemusel dělat vůbec a nemusely jsme rodit v bolestech, jak jsi nás k tomu laskavě odsoudil. To bych potom docela chápala. Navíc jsi řekl Radujte se a množte se a to tedy homosexuálové fakt nemůžou. Teda, radovat se můžou, ale už vidím, jak se množí dva chlapi a jeden z nich je těhotný. Ani nemá kudy rodit,“ s vítězným úsměvem jsem si myslela, jak

jsem zabodovala.

„Mili, Mili,“ láskyplně se na mě usmál nebeský Otec. „Dostali jste do vínku všechno, abyste byli to nejlepší na planetě, ale něco jsem zkazil. Od počátku světa se řežete hlava nehlava. Důvod se vždycky najde, ale pokaždé v tom smrdí peníze, a ty jsem předal padlému andělu Luciferovi. Ani já jsem netušil, že přijde doba, kdy se ženská nepozná od chlapa. Kdy ženská začne dělat chlapskou práci a chlap se začne malovat a vytrhávat si chloupky všude.

Vaše statistika, že homosexuálů je jen 4 %, je docela správná. Jen musíte započít i ty, co nejsou homosexuálové od přírody, ale lidi, kterým vyhovuje sex bez rizika. Množit se nechtějí, ale o to víc se radují. Pochodují městy, mají z vás srandu – a ještě se ohánějí mnou. To je fakt síla. A v bedně jsou za hrdiny. Vy jim to žerete – a za chvíli si řeknete, že je lepší zalhat a dělat, že jste 4 % taky, abyste byli v prima davu. Vymřete hodně rychle, protože bez potomků není nový život. Sami jste se rozhodli a mně je to putna. Tak plav domů Mili a nikomu neříkej, že jsi pořád ještě normální,“ zasmál se a šupem mě poslal domů.

Nechtěný pokec s Bohem

Přišla jsem z procházky s Kaiem a čelo jsem měla jak bouřkový mrak. Nejdřív jsem zahlédla partu výrostků, jak okrádají babičku, tak jsem zasáhla. No proč ne, když mám na konci vodítka obrovského belgičáka. Hned jsem byla za hrdinku. Bábince jsem zachránila kabelku a dostalo se mi nehynoucích díky.

O pár kroků dál jsem málem zakopla o mladou ženu, která ležela na zemi, zatímco do ní kopal nějaký chlap. Podle oslovení

„Františku, prosím tě, nech mě,“ jsem si říkala, že by manžel? Kai se neptal. Na povel „Braň!“ prokousl chlapovi nohavici i lýtko. Nesnáší hrubost, ten můj psí hrdina.

Pán zařval a začal na mě ječet:

„Ty svině, vem si to svý psisko, než ho zabiju!“

Na povel „Pust!“ ho Kai neochotně propustil ze svých čelistí a zacouval mi k noze. Chlap se dál jal poučovat ženu na zemi dost nevybíravým způsobem.

„Mám ho pustit a nezavolat?“ zeptala jsem se mile.

Koukl na Kaie, pak na mě, pak na svoje lýtko a s nerudnými výrazy zmizel v jakýchsi dveřích.

Radši jsem šla dál, abych se vyhnula díkům, ale za mnou se ozvalo:

„Tos posrala. Teď mě zmlátí ještě doma. Mohla jsem to mít za sebou, nebýt tebe a toho tvýho čokla.“

No, i to se může stát.

Pokračovala jsem ve vycházce, ale pak jsem narazila na partičku, co na mě řvala nějaká neznámá slova. Radši jsem nepřemýšlela, co znamená třeba „dilina“, a zdekovala se i s Kaiem, abych neměla problém. Teda já ne, ale Kai už ohrnoval pysky na výstrahu.

Doma jsem si vlezla do vany a potom bez jídla do pelíšku. Chystala jsem se k večerní modlitbě, ale slova mi vázla v krku. To tak. Já se tady budu modlit jak blbá „Otče náš“ a co z toho? Stejně mě neslyší. Nebo slyší a nedbá, a to je ještě horší.

Rozhodla jsem se vrátit do dětství a pomodlila se:

Andělíčku, můj strážníčku,

opatruj mi mou dušičku,

opatruj ji ve dne v noci,

od škody a od zlé moci.

Andělíčku, strážce můj,

tělo, duši opatruj.

Sotva jsem to dořekla, zalila mě oslepující záře a v mém křesle sedělo samotné nebeské Božstvo. Koukalo se na mě tak nějak posmutněle, ale já byla pořád ještě našťvaná, takže jsem jen houkla:

„Co chceš, pantatíku Bože? Chce se mi spát a na řeči nemám náladu.“

„Teda, Mili, to jsem si od tebe nezasloužil. Ani ses pořádně nepomodlila a ještě na mě hučíš. Tak nevím, kdo je tady Bůh, já nebo ty?“

„No teda, Bože, na mě nic nesváděj. Já to nejsem. Tady jsi to pohnojil ty, a ještě to budeš okecávat. Větší binec než na Zemi snad není v celém vesmíru.“

„Tak to je pravda. Všude jsem to nechal, jak to bylo, ale pak jsem chtěl něco pro sebe a tak jsem tvořil Adama k obrazu svému. Nemůžu za to, že se nudil. Eva byla dárek, ale nějak se mi nepovedla. Už od začátku nechtěla poslouchat. A kam to došlo, to snad víš. Tak kdo je tady viník?“

„No přece ty! To je jasný jak facka. Sám jsi řekl, že jsi nás stvořil ke svému obrazu a co jsi to vlastně za Boha? Adam podpantoflák, Eva zvědavá a neposlušná. A jejich potomci? Darmo mluvit. Ábel byl sice hodný, ale co z toho, když jsi dovolil Kainovi, aby ho zabil. Co z toho vyplývá? Že jsi pokrytec. Jsme podle tebe, takže v tobě musí být Kain i Ábel jen nevím v jakém poměru. Ale když to Ábel projel, tak asi v tobě bude víc Kaina. A pak po kom jsme? No přece po tobě. To teda není zrovna hezké vysvědčení pro všemocného Boha.“

„Prý jsi nám dal svobodnou vůli. Houby! Jsme po tobě, jak když nás vysmrkneš, pantatíku Bože. Ty ses fakt povedl. Vlastního syna necháš ukřižovat a proč? Stejně se nic nezměnilo. Jen si na jeho učení fráterníci vystavěli pořádné koryto. To tě neštve?“

„Proč mě? Vy jste si z nich udělali falešné bohy na Zemi. Tak nesváděj všechno na mě. To, že je někdo kněz, neznamená, že skončí u mě v nebi. Sám vím o jejich lotrovinách,“ řekl smutně Bůh.

„Takže souhlasíš se mnou, že církev svatá je k ničemu, lidi nenapraví a jen si žije z našich daní a kdyby nebyla, tak by bylo líp?“

„V podstatě ano. Víra ve mně není o kostelech, ale o vašich duších a skutcích. Klidně ji zrušte, svět se bude točit dál. Jen zmizí krumplovaní fráterníci i s jejich Svatým otcem.“

„No aspoň na něco máme stejný názor. Prosím tě, mohl bys jít domů? Jsem ospalá a utahaná,“ jemně jsem naznačila, že by mohl odejít.

„Příště si pokecám s tvým Luciferem, ať to mám i z

protistrany,“ zavolala jsem za mizejícím Bohem a konečně ulehla ke spánku.

„Bože, jsi sám, nebo je Bohů víc?“

Poslední dobou mám tolik otázek a nikdo na ně nemá odpovědi. Proč by taky měl někdo vědět to, co chci vědět já?

Třeba včera, ve snu, jsem se ocitla v pekle a koukala, který kotel je pro mě. Nikde žádné jmenovky, ale z každého šel takový žár, že jsem rychle hledala, kde nechal tesař díru. Díru jsem neviděla, ale zahlédla jsem stín nějaké postavy. Hrůzou se mi naježily vlasy, ale nohy jsem měla jako z olova, tak jsem jen stála a čekala, jak si mě hodí přes rameno a mrskne do nějakého kotle.

Stín se zmenšoval a zmenšoval, až přede mnou stál docela hezký chlap a pobaveně se culil. To mě nakoplo. A taky našťvalo.

„Čemu se směješ, ty... ty... ty. Co vlastně jsi? Rohy nemáš, ocas nemáš a kopyto taky nevidím,“ vylezla ze mě celkem souvislá věta.

„Ty jsi asi spadla z višně. Na co bych měl mít takové blbosti? Já jsem říkal Božímu Otci, že vyrobil lidi blbě a že je má úplně zrušit. Jste naivní. Věříte na čerty s kopyty a na peklo, kde vás vaříme. Nevaříme. My si tu jen topíme, aby bylo pěkně teplo, chápeš? Víš, kolik by tady muselo být kotlů, kdyby se tu vařili hříšníci? To se nedá ani spočítat. A kde by potom bydleli padlí andělé? Do nebe věčně zpívat Aleluja nechceme a lidi tady taky nechceme. Co tady děláš ty, to je mi záhada,“ culil se na mě padlý anděl.

„Snad se nějak jmenuješ. Tak mi to řekni, ať vím, s kým jsem mluvila v pekle, než se probudím,“ odpověděla jsem.

„Jsem Lucifer. A ty, holka bláznivá, nespíš. Nevím, kdo tě sem přitáhl, ale jsi vzhůru a asi na návštěvě. To bude práce tamtoho nahoře. Asi nemá chuť s tebou žvanit, tak tě poslal na krk mně. Ale já tě tu nechci. My nemáme rádi nikoho z lidí, protože jste jedna banda. Jinak by ta vaše Země, kterou jste od Otce dostali darem, vypadala jinak. A nic neříkej, nevysvětluj, protože vinni jste všichni. Jedni ničí a druzí jim to trpí. Já nejsem Bůh, abyste se ke mně pomodlili a já vám odpustil. Kvůli vám žijeme pod zemí. Teď zavři oči a já tě pošlu, kam patříš.“

Cosi zadulo a já byla na opačné straně, na obláčku vedle tatíka Boha.

„Ježíšmarjá, já už jsem zase tady. Stejně je to k ničemu, protože ani ty, vševědouce, mi neodpovíš. Nikdo mi neodpoví,“ konstatovala jsem před tváří Boží.

„No to jsi vzala zostra, Mili,“ usmál se Bůh. „Nechceš to aspoň zkusit? Stejně se nudím a tvoje společnost mě pokaždé pobaví.“ Usmál se pobaveně, poposedl a skoro to vypadalo, že natáhl svoje vševědouce uši.

„Když myslíš, tak já ti tu otázku položím. Kolik je v tom nekonečném vesmíru Bohů a proč je v přikázání věta, že jen v JEDNOHO BOHA VĚŘIT BUDEŠ, když jich máme na Zemi tolik, že se v tom nevyzná ani prase? Hlavně jeden mi sedí v žaludku. Říká si Alláh a Mohamed je jeho prorok. Hlavně dělají všechno tak, aby to bylo přímo obráceně od tvého učení. Víš, že se ohánějí tvým archandělem Gabrielem? Já tomu vůbec nerozumím. Vždyť by všichni ti, co v tebe nevěří, měli skončit v

pekle a tam není ani noha. Potkala jsem tam jen Lucifera a ten na lidi z vysoka kašle. A ještě ti neodpustil, že jsi nás vytvořil.“

Otec se na mě smutně podíval a řekl:

„Pleteš se, Mili. On mi neměl za zlé, že jsem vás stvořil, ale že jsem si s vámi nevěděl rady ani já a nakonec jsem vám dal svobodnou vůli. Lucifer vás chtěl mít pod kontrolou, abyste se nepozabíjeli, ale já jsem trval na svém, že to jednou zvládnete a budete opravdu lidmi. Vypadá to, že já, vševědoucí, jsem se spletl a můj padlý anděl Lucifer měl pravdu. A co mi fakt nikdy neodpustil, je to, že jsem vám dal ke spasení svého syna a dovolil, aby trpěl za vaše hříchy.“

„Dobře, to bych ti těžko odpouštěla i já jako matka. Nedala bych svoje dítě za něčí spasení ani omylem. Ať se každý chová tak, aby byl spasen sám. Ale pořád nevím, proč dovolíš tolik Bohů a z toho rostoucí náboženskou nenávist.“

„Je jen jeden Bůh a to jsem já. Však i Alláh znamená v překladu Bůh a muslimové ho převzali z židovské víry. Ti mají také jen jednoho Boha, zrovna jako křesťané si tuhle víru vzali od židů. Všichni tedy věříte v jednoho Boha, a to ve mně – jen máte pořád pocit, že ten druhý lže. Židé se rozhodli nevěřit mému synovi, a tak se víra naštěpila. Pak přišel Mohamed s tou svou verzí a můžu ti říct, že Korán rozhodně není moje věc, ale je vytvořen obchodníkem, válečníkem, smilníkem a lumpem. To víš, že mnohým se tahle víra zalíbila. Pro muže je jak dělaná. Žen nadělala méněcenné bytosti, co nemohou skoro nic, a muži mohou všechno.“

„Tak s tím něco udělej a nečekej, až nám bude ještě

hůř!“ skočila jsem mu do řeči.

„To nejde. Jednou jste dostali svobodnou vůli a já dal svoje slovo, že se do lidských záležitostí nebudu plést a moje slovo je zákon,“ odpověděl Bůh, zabafal z fajfky a sklonil svoji šedivou hlavu.

„Ještě jednu otázku. Máme ještě šanci otočit běh událostí?“

„Máte. Ale je za pět minut dvanáct. Tak se seber, utíkej domů a začni u sebe,“ chtěl se mě zbavit nějak rychle.

„No moment! Ještě jsi mi neodpověděl, kde jsou všichni hříšníci, když je peklo prázdné.“

Ticho. Pak dlouhý smích a já seděla znova na té své posteli. Ještě že mě háže vždycky do měkkého.

Bůh je stejný jako člověk

Kdo z věřících považuje Boha za hodného tatínka všech lidí na světě, raději ať dál nečte. Já říkám, že Bůh je ten nejkrutější pán pro své poddané, pomyslela jsem si jednoho večera, když jsem jen tak ležela při svíčce a vonné tyčince a pomalu meditovala. Přemýšlela jsem o zlu, které je v nás i kolem nás, a proč je to tak, jak to je. Potoky krve, hlad, svrab a neštovice.

Najednou se u mě zadýmilo a u nohou mi stál anděl.

„Hele, Mili, už bys měla vědět, že když se takhle zamyslíš, tak si tě tatík pozve na kobereček,“ řekl anděl a chystal se mě hodit na svá okřídlená záda.

„Hele, anděli, ale mně se nikam nechce a za ním už vůbec ne. Nemám mu už co říct, protože ten bordel, co tady na Zemi

nechal udělat, je fakt děs a běs,“ odmítla jsem nabídku letu do nebe.

„No tak to mi vysvětli, kdo mu má říct, že dělá blbost, když se vám do toho neplete,“ uculil se anděl a věděl, že mě dostal na lopatky.

Mlčky jsem nasedla a než bych řekla švec, stála jsem před nebeskou bránou. Tam se na mě culil svatý Petr.

„No konečně! Už tady byla bez tvých hovorů s Bohem pořádná nuda. To jsem zvědavý, co mu dneska omlátíš o tu jeho božskou hlavu,“ zasmál se a pustil mě dovnitř.

Tatíka Boha jsem našla na jeho oblíbeném mráčku, jak sedí na svém nadýchaném trůnu a dívá se přímo na mě. Nevypadal zrovna šťastně, ale taky k tomu není žádný důvod, pomyslela jsem si a zapomněla, že je vševědoucí.

„Tak to je pravda, Mili. Nemám žádný důvod k radosti, protože moje dílo spěje ke svému konci a nemůžu nic dělat,“ tiše promluvil Bůh.

„No tak to jsou mi věci,“ vyštěkla jsem směrem k šedivé hlavě.
„Sám sis to zkazil, sám to naprav.“

„To nejde. Dal jsem vám svobodnou vůli a moje slovo je zákon Boží,“ odvětil odevzdaně stvořitel Země, nebe i všeho živého.

„Tak dost! Nedělej ze sebe chudáčka, protože jsi pořádný zmetek, Bože. Stvořil jsi lidi k obrazu svému logicky z toho vyplývá, že jsi stejné hovado jako oni. Jsme po tobě, ať se ti to líbí, nebo ne. A který z tvých skutků je hodný pravého Boha? Já fakt nevím. Zním jen tvoje krvavé zásahy:

Ukřižování vlastního syna Ježíše Krista, Svaté války ve tvém jméně, Upalování ve tvém jméně, Mučení ve tvém jméně, Potopa světa, kdy jsi zabil skoro vše živé, Zabíjení prvorozených synů

To je jen ukázka. Bible je plná tvých skutků, a tak se nediv, že tvoji potomci se chovají jako hovada. Svobodnou vůli do toho netahej, protože jsi nás stvořil podle sebe. A kdybys byl opravdu milující, nebyli bychom krutí, lakomí, sprostí, všeho schopní. Jenže jsme a z toho logicky vyplývá, že nejsi o nic lepší než my. Stvořil jsi nás jako hračku, se kterou tě už nebaví si hrát, a tak nás necháš zase vymřít, jako při Potopě. Tak mi prokaž laskavost, nedělej si pro svoje potěšení žádnou Archu a zbav se nás všech jednou provždy!“

Poslední slova jsem už na něj ječela a pak se mi spustily slzy a koulely se po tvářích.

Bůh seděl jako zařezaný a ani nepromluvil. Neobhajoval se. Prostě jen tak seděl a mlčky se díval na moji vzteklou tvář. Začala jsem ho litovat, protože vypadal, že svých činů a nečinů opravdu lituje a vlastně neví, co si se svými potomky má počít.

Kdo z nás to zná? My, co máme děti, víme dobře, že jakmile odrostou, už s tím moc nenaděláme. Občas se děti nevyvedou a přesto je rodiče nezatracují. Rozhodla jsem se ještě jednou podat pomocnou ruku Bohu a s ním i lidstvu.

„Víš co, tatíčku? Přestaň být trestajícím Bohem a zkus být milujícím otcem. Dej nám, i sobě, šanci k životu a ke zjištění, že v nás i v tobě dřímá někde ukryté dobro. A že umíme zlo vykázat z duše. Pak se třeba stane ten zázrak a lidstvo se uzdraví,“ pohládila jsem Boha po tváři, sedla andělovi na křídla

a nechala se odnést domů.

Ráno jsem se probudila a co myslíte? Byl to sen, nebo pravda?

Nevím. Ale bylo by krásné, kdyby dobro jednou porazilo zlo.

Pokec s Bohem

Svatý Petr sedí na obláčku u nebeské brány a čeká na Pána Boha, aby si rozdali svoji partičku karet. Čeká pět minut, dvacet minut, hodinu a jak je sice svatý, tak už mu rudnou oči vztekem, huba se kroutí po tabáku od Boha a ruce se třepou na karty. Kolem poletuje malinký andílek a zívá nudou na celé kolo.

„A hele, prcku, ty se fakt nudíš. Tak zaběhni za Bohem, že tady čekám jako blbec. On dobře ví, že bránu opustit nejde, i když tady není ani noha,“ zavolal na andílka Svatý Petr.

Andílek se otočil a povídá: „Hele, Svatý Petře, já vím, že se má stáří ctít a poslouchat, ale za Bohem nejdu. Je pořádně naštvanej, sedí na bouřkovém mraku, kouká na Zemi a něco si brblá pod vousy. Zavolej si třeba archanděla Gabriela a ať si vezme brnění, aby něco neslíznul.“ Zamával křidélky a chystal se zmizet.

„A kde je Gabriel?“ volá za ním Petr.

„Šermuje na obláčku na desíti hodinách.“ Mrskl sebou andílek a byl fuč.

„Vybodnu se na něj, ještě mě propíchne, a kdo bude hlídat nebeskou bránu,“ brblal si Petr pod fousky. A najednou ho osvítil sám Bůh. Zasmál se radostně, mocně zadul a čekal, jestli se to podaří.

Sním či bdím, nebo jsem mrtvá? A probudila jsem se po smrti ve světě zvaném Prolhanost? Protože pitomostí a lží jsem v poslední době vyslechla víc než dost a dost.

„Tak se vzbud', Mili,“ třepal se mnou tenhle bláznivý svatý, a já, chtě nechtě, musela otevřít oči.

„Ježíšku na křížku, ahojky, Svatý Petře. To jsem už mrtvá a ty nevíš, kam mě strčit, že jo?“ s očekáváním jsem oslovila ctihodného kmeta.

„Ale houby mrtvá. Ty jsi právě živá až moc. Bůh se mnou nemluví, je naštvanej a já se ho bojím. Tak jsem si tě přitáhl, abys ty horký kaštany vytahala za mě.“

„No tak to je bomba! Tak já si budu pálit prsty, abys ty měl tabáček a kartičky, že mám pravdu?“

„No jasně. Víš, co to je, tady čučet celá staletí a ještě se nudit? Zkus si to sama a pak budeš zpívat jinou písničku. Mili, co ti udělá? Běž se zeptat, co se děje, proč za mnou nejde, než se zblázním a skončím v nějakém pozemském šaškecu. Protože blázní do nebe nepatří, prý jsou nebezpeční jak v nebi, tak na zemi, a dokonce i v pekle.“

„I ty, Petře? Čekala bych to od lidí, ale od svatých takové předsudky? A to ti mám pomáhat, když jsem prý cvok? Asi jsem, protože já za Bohem skočím. Taky mě zajímá, proč je naštvanej.“ A mazala jsem za bránu navštívit svého Stvořitele.

„Ahoj, Bože,“ pozdravila jsem slušně. A nic.

Tak jsem si bez vyzvání sedla na obláček a koukala na něj v očekávání výbuchu. Tak to jsem se spletla. Bylo ticho jako v

hrobě a Stvořitel na mě hodil psí kukuč a potom otázku.

„Ahoj, Mili. Tak co, jak se máš?“

Na odpověď nečekal, protože to byla jen zdvořilostní otázka. Kdo to totiž ví líp než on, sám vševědouce.

„Poslední dobou jsem se zaměřil na tu vaši sněmovnu a poprvé v životě mám pocit, že jsem blbec. Když jste měli minulou vládu, tahle nadávala, že se jí na nic neptají a dělají si, co chtějí. Tak mě to nedalo a pustil jsem si to pozlátko. A fakt kašlali na opozici, dělali si co chtěli a ještě z nich měli srandu. Kdyby tam nebyla Janička a Petříček, tak by snad byla sem tam i pravda. Mili, ale že se mi ta mrcha nepovedla. Asi jsem spal, když se ta můra narodila. Možná to bylo dobře, aspoň vím, co všechno jste schopni zvolit do vlády.“

„Kašli na to, Stvořiteli. Zase by tam přišla jiná opozice a hulákali by opět všichni. Už jsi to zvorál, když jsi nás vytvořil k obrazu svému tak se pěkně koukej na to svoje dílo,“ rejpla jsem do něj.

Stvořitel zaslzel a mně ho bylo docela líto.

„Víš co? Vykašli se na nás a běž za Svatým Petrem na karty a fajfku tabáku. Nám stejně nepomůžeš, a tak co bys tu seděl a fňukal nad tím svým nepovedeným výrobkem. My se jednou vymlátíme sami a bude pokoj. Tak se měj a pošli mě dolů dospat,“ houkla jsem se zíváním na svého Stvořitele a pomalu se rozplynula zpět do snu.

Pokec svatého Petra a Pána Boha

Na obláčku u nebeské brány sedí Bůh se svatým Petrem a hrají svoji oblíbenou hru Prší. Bůh pomalu bafá ze své dýmky a

vypouští obláčky nad hlavu.

„Taky bys toho už mohl nechat. To jdeš opravdu bezva příkladem,“ prolomil ticho svatý Petr.

„No a? Vždyť mě vidíš jenom ty a lidem je fuk, co dělám,“ zabručel Bůh a mocně zabafal.

„To máš recht,“ zasmál se Petr a dodal:

„Víš, že si ten tvůj pozemský výtvar vybral jiného boha?“

„Vím, jsem přece vševědoucí,“ odpověděl Bůh a smutně pokračoval. „Říkají mu Trh a všechno mu podřizují. Dokonce i ta církve víc zajímá trh než já a moje desatero. Všechno dělají ve jménu trhu, tak jsem přemýšlel, proč zrovna takové slovo a pak mi to došlo. Trh od slova trhnout, utrhnout a to znamená, kde trhnout nějaké prachy nebo výhody. Ale že si tím trhnou i ostudu, to je jim fuk. Špatně jsem je udělal. Hlavně Adam se mi moc nepovedl. A Eva? No, jaká může asi být, když je z jeho žebra. Tak si myslím, Petře, že jsem to pořádně zvorál. Co říkáš, nemám seslat pořádný šplouch? Ale tentokrát jim nedám ani tu archu a bude pokoj.“

Svatý Petr se koukl na Boha a s chutí se zasmál. „Víš, jestli ty si to slovo nevykládáš trochu divně. Já bych řekl, že slovo trh pochází od slova trhlý nebo potrhlý. Jen potrhlý Bůh jako jsi ty může vyrobit takový paskvil,“ rozesmál se až slzel svatý Petr.

„Jen počkej, až přijde na Prší Ježíš. Ten ti řekne, co jsou lidi zač a jaký jsi ty bláznivě potrhlý otec, když ho klidně předhodíš té lidské smečce. Stejně nevzal všechny jejich hříchy, protože to nedokázal nikdo ani ty, Bože. A moc se nemrač, protože takových bohů bychom potřebovali strašně moc, ale ono to

nejde, protože jsi domýšlivý a chceš být jedinečný. Tohle má ten lidský výtvar po tobě. Taky si každý z nich myslí, jak je jedinečný a přitom jsou jen zrnko, co se jednou dostane do země. Ale chovají se, jako by nikdy neměli zemřít. Divně jsi je udělal. Ale to už je jedno.“

„A hraj, hodil jsem ti sedmu, tak lízej a nech lidi na pokoji. Oni se vymlátí sami i bez potopy,“ skončil svatý Petr hovor a znovu se ponořil do hry.

Bůh zamáčkl slzu a pak vyhodil kartu:

„Tu máš, Petříčku. Já mám taky sedmičku tak ber a nežvaň.“

Božský pokus

Pán Bůh se přišoural pomaličku k bráně nebes a rovnou se posadil ke stolku s kartami. Svatému Petrovi se rozsvítila očička jako malému dítěti a honem začal míchat a rozdávat.

„Tak, Pane Bože, a jedeme z kopečka, jako bychom měli kolečka!“ a rovnou tam plácl sedmu.

Pán Bůh se koukl na sedmu, pak na svoje karty, a s povzdechem si lízl tři. Svatý Petr se zasmál a šup tam druhou. Pán Bůh se zase jen koukl na sedmu, pak do karet a zase si lízl tři. Když tam svatý Petr šoupl třetí sedmu a Bůh nevzrušeně lízl další tři a karty se mu začaly sypat z rukou, svatý Petr vybuchl:

„Co děláš, Pane Bože? To máš dřavý ruce?“

Začal mu pomáhat sebrat karty a nenápadně se koukl, co má v ruce. Kouká na karty, kouká na něj a nevěří vlastním očím.

„Ježíšmarjá, Pane Bože, jak to hraješ?! Vždyť máš v ruce dvě

sedmy! Tak proč bereš jak praštěnej? Ani to v ruce neudržíš a čumíš někam do blba!“ vztekal se svatý Petr a zahodil svoje karty, až přistály na všech obláčcích kolem nich.

„Tak co je? Ty se mnou nemluvíš? Nebo se ti něco stalo? Tak mluv, Pane Bože, protože kdybych nebyl nesmrtelnej, tak mě určitě klepne pepka!“ hučel svatý Petr do Pána Boha.

Konečně zvedl Pán Bůh posmutnělé oči, koukl se na svého strážce nebeské brány a zhluboka si povzdechl.

„Já ti nevím, Petře. Pořád přemejšlím, co s tou Zeměkoulí. Taková to byla pěkná zelená kulička. Tolik práce mi dala a koukni se dolů. To je strašný, co se s ní stalo. Oni, ti moji potomci, nenechali skoro kámen na kameni – a mně už nebaví se na to koukat a poslouchat debilní prosby. Víš, že Putin a Biden mají stejné přání? No fakt! Domluvit se neuměj, ale hlavně že oba chtěj to samý. Celou tu mou Zeměkouli! Vždyť je dost velká pro všechny, a víš, co dělaj? Voni tam dokonce střílej. No chápeš to, Petře?

No a kdyby jen tam! Kam se kouknu, tak na mě čumí dělo nebo kulomet a nedávno mi dokonce kolem ucha prolítla jakási raketa. Tak jsem ji odstrčil, aby mi nevzala fousy, a ona mrcha spadla na nějaký letadlo a to sebou plesklo na zem. Ted' se hádaj, kdo ho sestřelil a jen já vím, že jsem to byl já. A nikdo to neví. Jen já a ty Petře.

Nakonec, stejně za všechno můžu já. Kdybych si nechtěl hrát, tak jsem si nechal jen zvířátka a Adama. Na Evu jsem se měl vykašlat a oni by se nemnožili a nevymýšleli ptákoviny. Já bych se koukal do zahrady, jak si Adam hraje a měl bych věčnej klid.“

„Co říkáš, Petře?“

„Hele, Pane Bože, udělej si jinou hračku a na ten tvůj nepovedený výtvar se konečně vykašli,“ přátelsky ho pošouchl svatý Petr.

Pán Bůh se na něj pátravě podíval, pak se rozesmál, rozpřáhl ruce a vážným hlasem zvolal:

„Chci novou Zeměkouli! Ale bez té ženské!“

Na obloze se zajiskřilo a vedle naší matičky se objevila další země. Krásná, čistá, voňavá, bez bince a bez lidí. Jen v zahradě seděl smutný Adam.

„Copak je, Adámku? Jsi nějaký posmutnělý.“

„Jsem sám, otče, a je mi těžko. Všechna zvířátka mají kamarády, jen já jsem jeden. Jako kůl v plotě“ A už se Adamovi koulely slzy jako hrachy.

Ach jo, povzdechl si Pán Bůh. Už je to zase tady.

Dlouho ale nepřemýšlel a Adamovi vyrobil kamaráda, kterému dal jméno Albert.

„Tak kluci, teď jste dva a běžte si hrát. Já si po té dřině půjdu chvilku spát. Tak, jak už jsem vám říkal můžete všude, jen tento strom nechte na pokoji. Z něj můžu jíst jen já,“ zívá nahlas a za chvíli už spokojeně spí ve stínu stromů.

Sakra, pomyslel si Bertík. Proč bych nemohl jíst to, co náš tatík? Když může on, já taky.

Byl to kluk činu. Urval jedno jablko a jak se kousl, nemohl přestat jíst. Čím víc baštil, tím víc myšlenek se mu motalo

hlavou a najednou kouká, vidí, že je nahej. A Adam taky.

No teda. Tatík si chodí v říze a my nemáme ani ň na sebe.

Rozhlédl se a po ruce byl jen fíkový list. Tak si ho připleskl na onu intimní partii a jeden nesl Adamovi.

„Damčo, pojď sem a otevři pusu,“ přikázal břitce.

Adam poslušně otevřel pusu a Albert mu do ní nacpal zakázané ovoce. Jak Adam dojedl, zjistil svoji nahotu a honem si rukama přikryl onen orgán, co zatím viděl jen u zvířat. Albert se zasmál a přioplácl mu na něj fíkový list.

„Jé, Bertíčku, děkuji, ale já bych radši nějaký růžový list. Víš, šel by mi líp k pleti,“ a koketně se usmál na Alberta.

„No jo, Adámku, já ti potom nějaký najdu. Teď pojď hezky ke mně a budeme si spolu hrát,“ mlsně koukl na kamaráda a zapadli spolu hluboko do ráje.

Boží kuželky

Rána jako z děla, až jsem poskočila na křesle. Po prvním leknutí jsem otevřela okno dokořán a kochala se pohledem na noční nebe. Na šedočerné obloze se křižovaly neuvěřitelně dlouhé blesky, doprovázené hromy, po kterých jsem chvíli neslyšela. Ne, bouřky se nebojím. Naopak, mám ráda chvíle, kterým babička říkala Boží dopuštění, a zapalovala hromničku.

Je to jako sledovat úžasné divadlo, které předvádí moc. Čí moc a sílu? Boží, nebo přírodní?

„Mili, ty snad pochybuješ?“ houkl na mě andílek.

„Do háje, zase jsi tady. Ne, nepochybuju, ale někdy bys mohl

nechat na mně přemýšlení, co a jak, a neplést se mi do myšlenek nebo do snění," odpověděla jsem mrzutě.

Otevřel pusu k odpovědi, ale já jsem byla rychlejší:

„Jo, jo. Už se na nás tatík Bůh zase naštvál a místo karet se rozhodl hrát se svatým Petrem kuželky. To ho musí něco fakt zlobit, když to tak tříská. Co se zase stalo, Gabrielku?“ položila jsem otázku.

„Nevím, protože tatík si chce zase pokecat s tebou. Ach jo. Já lítám jak vůl sem a tam a pořád čekám, že si jednou pokecá se mnou a přestane mě posílat pro lidskou holku. Všetečnou, ukecanou holku,“ dodal nadurděně.

S chutí jsem se zasmála jeho ukřivděnému obličejí, ale to už jsem letěla krásnou, ale bouřlivou nocí a přistála na zadku mezi kuželkami. Jen jsem zavřela oči, jak na mě letěla koule, původně poslaná na další kuželku. Zbrzdila přede mnou a rozlehl se tatíkův božský smích. Mně zněl jako smích jeho nepovedeného anděla Lucifera. Loupla jsem očima po Bohovi a zavolala:

„No, ještě že jsi mě neporazil jako kuželku. To už bys opravdu neměl komu se postěžovat a tahat z domku jen proto, abys mohl ulevit dušičce,“ ulevila jsem si já.

„Nezlob se, Mili,“ broukl konejšivě Bůh. „Když já nemám nikoho takového, s kým bych si mohl jen tak promluvit a postěžovat si na ten svůj výrobek.“

Zhnuseně jsem na něj koukla a jen řekla: „Hele, jsi všemocný, tak si nestěžuj a makej.“

„Já vím, chci jen radu, jak vás lidi aspoň chvílku neslyšet. Víš, co

to je, když každou vteřinu slyším prosby o peníze, aby někdo zabil jiného, protože mu zavazí, nebo aby někdo pomohl vykrást banku. To jsem ještě zvládl ignorovat. Teď u mě pořád někdo škemrá, abych pomohl nějakému Zelenskému a zabil Putina. Já nejsem arbitr – a se svobodnou vůlí si musí poradit i ti dva. A hlavně ti další. Víš, že i vy doma takové máte,“ řekl Bůh.

„Jo, to vím docela přesně. A neboj, nebudu tě prosit, abys s nimi ozdobil pouliční lampy. To není tvoje věc, ale naše a mně by pro ně stačil pořádný kriminál,“ řekla jsem smířlivě.

Taky to náš tatík Bůh nemá lehké. Takový bezva úmysl při tvoření a takový výsledek. Docela jsem ho politovala a sáhla rukou do kapsy, kde jsem měla rezervní sluchátka. Nasadila jsem mu je na uši a uviděla jeho úlevný úsměv. Rukou jsem mu ukázala, že už chci letět domů. Bůh mi poslal Gabriela a než jsem se vrátila z letu, byla obloha jak vymetená. Plná hvězd a ticha.

Tak sluchátka pomohla a já si klidně lehla do pelíšku a smířená s Bohem usnula.

Peklo a ráj

Večer jsem uléhala do postele s pocitem marnosti a říkala si: Opravdu se s tím vším nedá nic dělat? Nejlepší bude na všechno se vykašlat a nechat to osudu. Nebo politikům. Třeba jsou v jádru dobří a ty miliardy, co mají poschovávané v bankách po celém světě, šetří pro náš lid, až bude nejhůř. Až ani svatý Václav nám už nebude moct pomoci.

Také vnímáte tu kravinu, co jsem právě napsala? Někdy je víra fakt úplně blbá.

Tak si tak ležím, hlavu plnou pochmurných myšlenek, když mi najednou bleskne hlavou nápad.

Hele Mili, proč bys lezla ke kováříčkům, když se můžeš zeptat rovnou nejvyššího kováře?

Začala jsem se soustředit na myšlenku setkání s Bohem, a když už jsem přestávala věřit i na něj, najednou jsem se vznášela nad vlastní postelí. Pode mnou nic, nade mnou strop. Pak všechno zmizelo a já se rozletěla obrovskou rychlostí někam nahoru.

Najednou mé tělo samo začalo brzdit, já se lekla a spadla na nějaký měkký obláček. Skončila jsem v kotrmelcích a když jsem se konečně postavila na nohy, stála přede mnou zlatá brána otevřená dokořán. U ní seděl bělovlasý, bělovousý kmet a unuděně zíval.

„Jejda mane, Mili, kde se tu bereš? Vždyť ty jsi ještě živá,“ oslovil mě kmet.

„Že vy jste svatý Petr? Tak to jsem tu správně. Ráda bych mluvila s Bohem,“ prohlásila jsem a vyčkávavě se mu dívala do očí.

Svatý Petr se smál, až se za břicho popadal.

„Slyšel jsem, že jsi tak trochu cvok, ale tohle jsem fakt nečekal. No což, náš Pán má slabost pro takové typy tak běž dál děvenko. Třeba se dozvíš to, co potřebuješ.“

Prošla jsem bránou a ocitla se v ráji. Ale byl to divný ráj. Nádherný a přitom pustý. Žádné hodné dušičky, co by se proháněly po nebeské klenbě a baštily v rajské zahradě.

Uprostřed toho všeho seděl stařec. Otočil se na mě a jeho oči

mnou projely jako laser.

Tak. A teď ví všechno, co si myslím. A vyhodí mě odsud hodně rychle.

„Nevyhodím. Ale pomoci ti, holka, nemůžu,“ odpověděl Bůh.

„Proč ne?“ zeptala jsem se, notně podrážděná.

„Teda, holka jedna drzá!“ rozčílil se Bůh. „Už jsem vám pomáhal tolikrát, že se to spočítat nedá. Co pomoc, to hvězda na nebi. A teď mluv, ženská.“

„No a co ti udělá, když přidáš ještě jednu poslední hvězdičku a pomůžeš nám naposledy? Nakonec, sám jsi nás stvořil, tak se tak trochu starej,“ odpověděla jsem drze. Co už jsem taky mohla ztratit?

Nevěřičně na mě koukal, pak se začal smát.

„Teda, na tobě jsem se, holka, vyřádil. Drzá jsi jako opice, krásy jsi moc nepobrala, ale odvahy jsem ti dal opravdu dost. Tak dobře. Ještě jednou pomůžu. Ale musíš proto něco udělat.“

„Cokoli, můj pane,“ usmála jsem se a těšila se na obrodu naší modré planety.

„Tady máš kouzelnou lucernu. A když najdeš na světě jediného politika, který bude ochoten dát celý svůj majetek na záchranu celého lidstva, pomůžu. Můžeš mu klidně říct, že tě posílám já. A teď už běž. Jsem unavený z toho svého božství jdu si se svatým Petrem zahrát prší.“

Vstal z trůnu a velebným krokem odkráčel.

Se mnou se zatočil svět a ocitla jsem se i s kouzelnou lucernou v

USA.

Málem jsem si uchodila nohy, ale nejenže mi nic nedali, častěji mě vyhodili a jednou mě dokonce zavřeli do blázince. Prý jsem „nebezpečná sobě i okolí“.

Po měsících cest a proseb jsem dorazila domů do Česka. Říkala jsem si: To by v tom byl čert, abych tady někoho neukecala.

Vzala jsem to od Fialy přes Stanjuru, Jurečku a další týpky. Mluvila jsem, až mě huba bolela, a když mi došla slova, došel mi i zbytek humoru.

Protože než jsem domluvila, Jurečka mi sebral kouzelnou lucernu. Prý se mu bude hodit do jeho rezidence. A už neřekl, kam ji dal.

V tu chvíli se zahřmělo, v místnosti se zakouřilo, zasmrděla síra a kadidlo.

Ruku v ruce tam stáli Bůh a Lucifer, první z padlých andělů.

„Vidíš, Bože, co jsem ti říkal?“ škodolibě pronesl Lucifer.
„Nejenže nenašla, ještě ji tady ten zmetek okradl. Tak už měj rozum a přiznej, že to, co jsi stvořil, je spíš záležitost pro mě než pro tebe. Tak mi je konečně dej a já to tady srovnám jedna radost.“

Bůh se na mě smutně podíval a řekl:

„Má pravdu. Udělal jsem vás fakt blbě. A proto předávám vládu nad celou modrou planetou padlému andělovi Luciferovi. Tak se staň.“

A zmizel.

Stáli jsme tam s otevřenou hubou a Fiala se schovával za moje záda.

Vystrčila jsem ho před sebe rovnou Luciferovi k nohám.

„Prosím, toho si vezmi prvního,“ prohlásila jsem.

Lucifer se zasmál:

„Co bych s ním dělal, holka bláznivá. Já mám úplně jiný plán. Teď zírej!“

Nafoukl tváře. Vítr se prohnal místností a všechno zmizelo.

Když se mlha rozptýlila na světě nebyl žádný politik.

Ne že by si je Lucifer vzal do pekla to by mu tam ti syčáci zkorumpovali i čerty.

„Pomsta je sladká, Bože. Máš je teď všechny u sebe. Tam nic nepotřebujou peníze ani jídlo. Ať si počítají obláčky až do skonání světa. To bude bezva trest. Tohle jsi stvořil, tak se starej.“

O ostatní prý se bude starat sám a slovu dostál.

Jakmile někdo zlobil, objevil se, dal mu rovnou po hubě, postrašil nebem a byl klid.

Žijeme si dál, jak se na obyčejné lidi sluší a patří.

Máme svoje hříchy, ale víme, že za určitou hranici nesmíme. Jinak budeme počítat obláčky s Fialou, Stanjurou a ostatníma syčákama z politického spektra.

A ruku na srdce, kdo by je chtěl mít za společníky?

Já tedy radši budu stolovat se samotným Luciferem.

Ten se aspoň zachoval jako člověk.

Bože, ty jsi to zase zmrvil

Tak jsem si po dlouhé době pustila dokument o té naší planetě a všechno se mění, ale pořád jen k horšímu. Koukám na tuny odpadu všude, dokonce i v žaludcích mrtvých velryb. Planeta je zabordelovaná, napůl mrtvá, voda a vzduch jedovaté, ale lidé se dál množí jako jedovatý hmyz. Indie už dávno předčila v porodnosti Čínu, která si s tím aspoň částečně poradila, ale co s Afrikou? Příští rok se populace zdvojnásobí a bude pokračovat.

Takhle to půjde dál a dál a čísla jsou velmi nepřátelská nejen pro bílou rasu, ale vlastně pro celou planetu. A tak tu máme pár rodin, které vládnou světu a jejich prioritou je radikálně zmenšit populaci a ponechat si nevzdělanou část lidstva, která pro ně bude pracovat, aby si tyhle prapodivné rody mohly dál v klidu žít, kupovat děti na orgány a uměle se držet při životě zuby nehty. Slovo morálka už dávno neznají pokud vůbec někdy něco takového znali. Já o tom pochybuji, protože současný stav planety naznačuje, že tohle se děje už po staletí. Pořád jsme v područí a vlastně jsme to začali vnímat intenzivně až teď.

Víte, že nejbohatší známá rodina na světě by mohla postavit domy pro všechny obyvatele planety? A to je ta, o které víme. Nejbohatší rodinou je ale podle odborníků někdo úplně jiný – a vlastně nikdo neví, jak vysoký je jejich majetek.

Jsou to Rothschildové.

Jejich historie sahá do roku 1744, kdy se v židovském ghettu na okraji Frankfurtu narodil Mayer Rothschild. Později se stal

učněm v bance a po návratu do Frankfurtu nabízel své zkušenosti s investicemi a obchodováním bohaté šlechtě. Se svou ženou měli pět dcer a pět synů – a protože v rodině byli do obchodu zapojeni výhradně příbuzní, stali se Mayerovými společníky právě jeho synové. Každý z nich byl vyslán do jedné z evropských metropolí, aby rozšířili rodinný podnik za hranice Německa. Aby majetek zůstal v rodině, uzavíraly se sňatky mezi bratřenci a sestřenicemi.

Rothschildové dnes kontrolují bankovní skupinu Rothschild Group, holding Concordia BV, největší těžařskou společnost světa Rio Tinto nebo firmu De Beers a působí ve více než 40 zemích. Kvůli jejich uzavřenosti je téměř nemožné zmapovat celý jejich majetek. Odhady se velmi liší od 350 miliard dolarů až po stovky bilionů.

Tady jsem se ve psaní zarazila. Vůbec se mi nechce pokračovat. K čemu popisovat jednotlivé nenažrané rodiny, které žijí v incestu a jejichž vášní je ovládat planetu a její obyvatele? Jsme všichni jen figurky na jedné velké šachovnici a tihle vládci s námi táhnou, jak chtějí, kdy chtějí. Baví je ten vliv. Ta moc nad životy.

Krucinál, co to tady kvákám? To zní, jako bych mluvila o Bohu. Ale oni nejsou bohové. Jsou z masa a kostí stejně jako poslední chudák, co žebrá někde u kostela.

Najednou se mi zatočila hlava a letím jak raketa. V hlavě mi prolétne: Tak, už je to tady zase. Po dlouhé době si na mě vzpomněl Boží otec. Buď se bude vymlouvat, nebo si chce zahrát karty a nebo už mě má plné kecky a udělá se mnou krátký proces.

Přistání bylo hladké a já stojím před Pantatíkem Bohem.
Nenapadlo mě nic chytřejšího než se debilně zeptat:

„Tak co, Pantatíku? Do nebička, nebo do peklička?“

„Leda že by ses zabila sama. Já tě mám v úmyslu nechat strašit dole tak dlouho, jak máš napsáno v knize života. A aby bylo jasno, proto tady nejsi. Slyšel jsem tě až sem, jak si brbleš pod nos, že snad na Zemi žije nějaký Bůh nebo dokonce bohové a ti vám ze života dělají peklo. Tak to teda holka ne. Víš dobře, že já jsem jenom jeden. Pořád ke mně chodíš na návštěvy a pořád nechceš pochopit, co to je svobodná vůle. Dělejte si, co chcete, mně do toho netahejte a počkejte, co bude, až se dostanete do Očistce. Je jen vaše věc, koho si necháte poroučet, kdo koho zabije, kdo spustí válku, kde je hladomor, kdo krade orgány a další nechutnosti.“

Nakrkla jsem se a spustila:

„No a to by stačilo. Udělal jsi nás podle sebe? Udělal! Tak se z toho teď nevyvlíkneš. Pokud jsme po tobě kde se v nás bere všechno to zlo, které dokážeme napáchat? Samo se na svět nedostane ani ň. Tak to nesváděj jen na lidi protože k té zhovadilosti někdo přijít musel. Asi jsi někde udělal chybu. A teď mi vysvětli, kde je chyba a jak z toho ven. Nebo ti snad nevadí, že jsme zvládli zničit planetu, že nám hrozí válka nejhoršího druhu? Že tvoje ovečky stojí proti sobě a jejich přání je vybít se navzájem ve jménu Tvém, ve jménu peněz a ve jménu vlády? Řekni co s tím budeš dělat?!“

Koukl se na mě, smutně se usmál a řekl:

„Nic. Protože kdykoliv jsem se vás snažil zachránit, dopadlo to

ještě hůř. Musím uznat, že nevím, proč jste se zkazili, když jsem vás dělal podle sebe. Pro mě je Desatero zákon. Pro vás je to jedno velké pokušení, které porušujete každý den a nemáte vůbec žádné výčitky. Ničeho se nebojíte. Z mého hněvu si nic neděláte. Na peklo nevěříte. Myslíte jen na svoje břicho, na svou peněženku a na svoje rozkoše.“

Koukala jsem na něj a v mozku mi zablikala kontrolka. Nebo mě osvítíl Pantatík Bůh?

„Hele, Bože a není to tím, že se na Zemi ve tvém jménu usadila sebranka, co si říká církev – a je jedno, jaká? Prostě jsi dovolil, aby tady tvým jménem vládli hajzlové, co si z toho udělali prima obchod. Ve zpovědnici se člověk vyzpovídá a je čistý jak lilie a to může z jakéhokoliv hříchu. Kněz mu dá rozřešení. Bible i Korán jsou díla lidí, ne tvoje. Proč se řídit něčím, co nemá žádnou hodnotu nebo spíš jen hodnotu zla a boje o moc mezi církvemi všeho druhu? Možná je řešení jednoduché: zrušit všechny církve, kostely, mešity, kláštery a mnišské řády. A bude klid. Stačí ponechat jeden jediný tvůj příkaz a ten bude nad všechny zákony.“

„Mili, asi vím, co máš na mysli,“ a šibalsky se usmál.

„Přesně! Desatero se stane zákonem nad zákony a víru v Tebe, nebo v cokoliv jiného, si každý člověk zvolí sám, ze své svobodné vůle. Pak by mohl na světě zavládnout klid a mír,“ usmála jsem se na Pantatíka a nechala se odnést zpátky na Zemi.

A doufám, že všichni pochopí, že jejich dobro a klid mají jen a jen ve svých rukách. A kdo si ho neumí uchránit – ten si ho ani

nezaslouží.

Muslimům stačí dělohy jejich žen

Po dlouhé době jsem si řekla, že je nejvyšší čas se pomodlit k Bohu. Třeba mě konečně poslechne a vyslechne. Myslela jsem na něj a modlila se tak vehementně, že se u mě v pokoji rozsvítilo nebeským plamenem, až jsem skoro oslepla.

„Krucíš, co děláš? Zhasni to svoje světlo, nebo jsem bez očí,“ vyjekla jsem na anděla Božího.

„Neklej, Mili, aspoň přede mnou,“ obrátil anděl oči v sloup a zhluboka si povzdechl.

„Krucíš není krucifix, a tak jsem vlastně neklela, a ty se nemusíš hned naštvat, andílku,“ hodila jsem zpátečku, líbezně se usmála a šup, byli jsme u nebeské brány, kde podřimoval svatý Petr.

„Ahojky, svatý Petře,“ zahalekala jsem a laškovně zatahala kmeta za sněhobílý plnovous.

„Fuj, to jsem se lekl,“ Petr si neslušně od úleku odplivnul, kouknul na mě a zakroutil nevěřičně hlavou.

„Holka nezbedná, už je ti taky dost let, ale pořád si nedáš pokoj a otravuješ. Zase chceš nějaké odpovědi od Pána Boha? K čemu ti to bude? Stejně to nakonec řekne, že vám dal svobodnou vůli a ať si děláte, co chcete, že už na vás kašle. Tak co sem furt lezeš?“ brblal naštvane svatý Petr.

„Hele, nekřič na mě, já nechci pomoc, ale ať mi to vysvětlí, když odevšad slyším něco jiného. Tak kdo se má v některých otázkách vyznat? A on je přece jen vševědouce. Tak se dozvím pravdu a nebude mě to tak štvát,“ odpověděla jsem hodně

razantně, protože vzápětí mi svatý Petr otevřel nebeskou bránu a já jsem šla na další ze svých návštěv u našeho nebeského Otce.

„Tak nevím, jestli tě mám vůbec přivítat. Ale jo. Buď zdráva, Mili, a na tvou otázku ti odpovím jen krátce, protože zbytek si najdeš na internetu. Kupodivu tam v této otázce statistiky vypovídají fakt dobře a já nevím, proč už s tím něco neděláte. Věř mi, Mili, je to ve vaší moci, rozhodně víc než v mojí,“ odpověděl mi svatý Otec na nevyřčenou otázku.

Stejně mi to nedalo a otázku jsem vyslovila nahlas: „Proč nás islamisté tak válčují? V čem jsou jiní než my? Podle tebe jsme všichni děti Boží, ale ono to tak už ani nevypadá. Spíš to vyznívá, že jim ty nadržuješ. Jsou všude, kam se člověk koukne, a dokonce zabírají i tvoje kostely,“ odpověděla jsem lživě a čekala, že vybuchne. Vybuchl, ale smíchem.

„To teda byla podpásovka,“ chechtal se Božský Otec. „Sama dobře víš, že ty vaše boží stánky jsou k ničemu a že já přebývám v srdci věřících, a ne v nějakých kostelech a v rukách vašich prelátů. Zrovna ty bys to nemusela zkoušet tak drze, když sama o kostel ani nezavadíš a přilezeš si vždycky až sem. Příště se tedy modli v tom vašem kostele a třeba tě někdo uslyší. Možná tak kostelník,“ bavil se nade mnou náš Božský Otec.

„Ale slíbil jsem ti odpověď a tady ji máš. Protože ještě pořád vědí, co to je mít hlad, umí plodit děti a nehromadí jen majetek, neválí se před bednou a počítačem, a hlavně, jejich ženy rodí, kdežto evropské ženy rodit nechtějí. Tak co mám asi tak dělat? Jejich ženy mají v průměru osm dětí na rodinu. Rovnat se jim mohou Indové, Číňané a Romové. Tam to taky jede. Vy, jak si

říkáte bílí, si myslíte, že jste elita, a nezvládnete ani dvě děti na rodinu. Dokonce ani jedno a půl dítěte. Takže vy se zmenšujete a oni se docela jasně zvětšují. To byste si měli umět spočítat a nedivte se, že jste, vy moje bílé děti, na vymření, a ono to zase tak dlouho trvat nebude. Tak už plav a zbytek si vygugluj,“ Bůh si zívá a pak fouknul a já byla zase doma.

Sedla jsem k internetu a tady vám dávám pár údajů a dodávám, že je mi to jasné a že jsem ráda, že se toho nedožiji. Snad bude Bůh milosrdný a nenechá mě tady čučet jako nesmrtelnou, ať vím, co jste s tou naší zemí provedli.

K udržení jedné kultury po více než 25 let musí být porodnost vyšší než dvě děti na rodinu. Žádná kultura nedokáže udržet populaci pod dvěma celými dětmi na rodinu. Porodnost 1,3 je naprosto nemyslitelná, protože to je vymírání.

Co dělat, když dva páry rodičů mají po jednom dítěti a ti mají zase jen po jednom dítěti a další generace opět jen jedno dítě? Zůstane jen jedna čtvrtina vnoučat než prarodičů. Ti je nebudou moci uživit, protože pracovní síla bude menší než lidé, co již pracovat nemohou. Tak to prostě je. S úbytkem populace ubývá i původní kultura. Porodnost v EU je 1,38. Jednoduše řečeno, je nemožné naši kulturu zachránit, protože Evropa vymírá. To by se museli všichni mladí rozhodnout k tomu, aby znovu zakládali rodiny. Byl to jediný model, co fungoval.

Stačí si najít historická data, nebo alespoň připomenout film Dařbuján a Pandrhola. Bylo spoustu chudoby, ale děti se rodily. Hlavně v těch chudých rodinách. Byl pořád někdo, kdo pracoval. Vlastně se jich rodilo víc, než bylo možná třeba.

Doba se změnila. Postupem se vytratila chuť mít velkou rodinu

a mít jen jedno dítě začalo být znakem lidí vyšších vrstev. Chudáci začínají mít větší přístup ke vzdělání a už nechtějí mít velké rodiny. Ženy mají pracovní ambice a dělat matky v domácnosti není jejich prioritou, a postupem času se to vyhrotilo do naší doby, kdy rodin valem ubývá a největší hit je žít singl a jen si tak užívat bez závazků a povinností.

Odsuzovat je za to nemohu, protože doba je taková, že mít rodinu je vydat se na cestu, kdy nevíte, jestli je vůbec uživíte. Tahle civilizace je tak zkorumpovaná, závislá na majetku a požitcích, že už je skoro nic jiného nezajímá. Pokud nepochopí, co má v lidském životě vlastně hodnotu, nemáme šanci na zlepšení. Budeme dál utrácet za věci, co nepotřebujeme, a dětem předáme jen počítač a internetové sítě, a to je sakra málo.

Jen tak kecám s Bohem

Večer jsem zapadla do pelíšku a čelo mám nakrabacené, že by se do záhybů vešla koruna a nevypadla. Proč nás vlastně naučil myslet? Mám na mysli tatíka Boha. Kdyby nás nechal na stromě nebo v jeskyni, bylo by nám podstatně líp. V hlavě by létalo jen pár myšlenek: jak co ulovit, najít, sežrat a kde jakou samici přefiknout. Při té představě, jak tančím kolem ohně a samec se za mnou plíží, jsem se rozesmála nahlas.

„Čemu se chechtáš, Mili?“ promluvil na mě ze stropu můj strážný anděl. „Je tě slyšet až do ráje a Bůh mě poslal za tebou, že se máš stavit na kus řeči. Víš, taky se rád zasměje, trochu se nudí, a hrát Prší se svatým Petrem ho dneska nebaví.“

Koukla jsem na něj a věděla, že neuteču. Odevzdaně jsem si stoupla pod anděla na stropě a než bys řekl švec, seděla jsem

na obláčku vedle tatíka Boha.

„Teda pantatíku, ty fakt nemáš co jiného na práci, než mě tahat sem a tam, tahat ze mě rozumy a lovit moje myšlenky, když já vůbec nemám chuť na něco myslet a už vůbec se mi nechce říkat je nahlas. Zase bych mohla dostat po hubě, že si dovoluju myslet. Já vlastně nevím, proč jsi nám nějaké to myšlení vložil do šedé kůry mozkové, protože je to jen pro zlost,“ vychrlila jsem rychle, než mě zastaví a sdělí, že to stejně ví, protože je Bůh a myšlenky si může přečíst, kdy se mu zamane.

„No to je pravda, to můžu,“ odpověděl Bůh. „Ale buď, holka, trochu rozumná a představ si sama sebe na mém místě a číst všem myšlenky. To se fakt nedá. Ty jsi jedna, a dá dost práce s tebou myslet, protože vůbec nechápu, o co ti jde. To jsi myslela vážně, že chceš zpátky do pravěku?“

„Ale ne,“ povzdechla jsem si. „To jsem jen chvíli chtěla nemyslet a jen tak být. A teď mě hod' domů, vždycky se u tebe děsně unavím.“

Edula a Honza

Svatební cesta

Se zálibou se Edulka dívala na svůj ozdobený prsteníček. Třpytil se na něm svatební prsten a ona se už pár hodin jmenovala místo Smutná-Veselá. Tedy: Jana Veselá. Manželka Jana Veselého. Vychutnávala si tu novotu a vzpomínala, jak ji Honza

uháněl. Prý kdy se mu znovu podaří najít jinou Smutnou a udělat z ní Veselou.

Její manžel vypadal, jako by se věčně něčemu divil. Udivené, zvědavé, velké oči z něj dělaly smíška. Ani nemusely. On takový prostě byl. Smích na krajíčku a věčně připravený na nějakou bláznivinu.

„Tedy Honzo, že jsme ale nechali doma binec. Máma, chudinka, se bude brodit papírama a uklízet naše svatební dary. Taky jsme to nemuseli nechat na ní. Co říkáš?“

Nic. Otočila se na něj a Honza spal jako mimino. Drnkání vlaku ho dokonale uspalo. Krásy přírody i vzpomínky na obřad, který proběhl před pár hodinami, mu byly evidentně ukradené.

Edula si povzdechla, schoulila se na svém místě, zavřela oči a zasnila se. Představovala si, jak bude manželství nádherné. Ještě se jí chvěl na rtech úsměv, když s ní někdo zatřásl.

„Editko, vstávej, nebo přejedeme!“ tahal ji ze sedadla Honza s vyvalenýma očima. Honem popadl kufr a mazal ke dveřím, jako by mu za patama hořelo.

Stihli to a stáli oba rozespalí na malém nádraží. Do vlasů jim mrholilo a čekala je blátivá cesta, obloha nacucaná černými mraky. Romantika se vytratila kamsi za obzor a tak se pomalu táhli k penzionu. Ještě že cesta netrvala dlouho, protože se rozpršelo a Edula s Honzou měli horské romantiky plné zuby. Jediné, na co se těšili, byla horká sprcha a postel.

Dorazili na recepci, vyzvedli si klíč a ten jim dal křídla. Tak rychle byli nahoře v pokoji! Honem vytáhli ze zavazadel mycí potřeby a za hádání, kdo půjde první, dorazili ke sprchám. Tam zjistili

jednu zajímavost: dámy a páni zvlášť. Zapadli tak rychle každý do své, že lépe by to nezvládl ani voják do zákopu.

Edula se vyhřívala ve sprše, slastný okamžik natahovala a potměšile si říkala, že kdo vyleze dřív, bude vybalovat. Pak jí ale bylo Honzy trochu líto a tak koupel ukončila a vydala se do pokoje.

K jejímu údivu Honza nikde. Povzdechla si a začala vybalovat sama. Už byla hotová, dokonce povlékla postel, když do dveří vrazil oblak páry a v něm Honza. Byl celý nakrabatělý z vody a při pohledu na postel jen slastně povzdechl:

„Editko, ty jsi tak šikovná,“ a padl do postele. Vzápětí usnul jako špalek.

Edula nevěřicně koukala, jak chrápe, zatímco ona všechno odřela sama. Nakonec si taky lehla, ale Morfeus ji ne a ne políbit. Počítala ovečky a když konečně zabrala, vzbudil ji Honzův řev.

„Editko, vstávej, přece nebudeš celý den a noc spát! Pojd', půjdeme něco dělat,“ tahal ji za nohu z postele a moc se divil, že se jí nechce.

„Teda Honzo, chrápeš jak starej medvěd, a když já konečně usnu, tak mě taháš z postele? Ani omylem! Nech mě!“ mžourala na něj našťavaně Edula.

Honza se na ni udiveně díval, jakože co se asi stalo a pak s klidem generála pronesl:

„No jo no, chceš spinkat, tak spinkej.“

Vlezl zpátky do postele a byl opět v limbu. Edula by ho nejradši

nakopla, protože se probírala a usnout znovu? Ha! To bude ráno. Ale spletla se. Byla tak utahaná, že usnula cobydup.

Probudili se do pošmourného rána. Edula při pohledu z okna doufala, že den prožijí jinak než venku. Najednou rána na dveře a v nich Honza s úsměvem cherubína.

„Tak Edito, oblékat a jdeme! Teď jsem vyzvedl balíčky jídla na celý den, abychom se nemuseli vracet na oběd a pořádně si to tu užili!“

„No ty ses zbláznil! Podívej se, jak je venku.“

„No a co? Počasí nezměníme, tak co.“

Nakonec vyrazili bok po boku do toho psího počasí. Honza s batohem a mapou, důležitý jak štěně nad první loužičkou. Edula kráčela zarputile vedle něj, co vydrží Honza, zvládne i ona! Jenže pravda je, že za tři hodiny měla plný zuby Honzy, hor i počasí.

„Honzo, je mi zima. Pojď se vrátit,“ žadonila Edula.

„No blázníš? Teprve jsme vyrazili a ty už se chceš vrátit?“

„Jo, chci! A jestli nepůjdeš se mnou, půjdu sama a nechám tě tu!“ vyhrožovala Edula.

„To jsem zvědavý!“ smál se Honza. „Vždyť ty zabloudíš všude, kde tě nechám!“

„Tak ty nepůjdeš“ cedila Edula a její obočí se podezřele stáhlo jako dvě havraní křídla.

„Ne, Editko. Jsme na výletě a já si to užiju!“ odvětil teď už i

Honza našťvaně.

Edula se otočila a brala to z kopce tak rychle, že se za ní rozstříkovaly gejzíry vody. Co trvalo tři hodiny nahoru, zvládla dolů za hodinu a půl. Šťastná, že je na pokoji, se umyla, převlékla, najedla jako člověk u stolu s teplým jídlem – a pak si zalezla do postele s knihou. Nestačila přečíst ani stránku a usnula únavou.

Probudila se, venku už tma a Honzova postel prázdná. To on bude v restauraci, aby mě vyděsil, usoudila Edula a šla se kouknout, kde má manžela. Jenže v restauraci nebyl. Edulu pomalu začal obcházet strach. Hlídala ručičku hodinek a v devět to nevydržela a zburcovala Horskou službu.

„Tady Edita Veselá, ztratil se mi manžel Jan Veselý,“ plakala do telefonu.

Na druhé straně ji pomalý hlas uklidňoval a žádal podrobnosti. Kde byli, kde se rozešli, v kolik hodin...

„Za to můžu já!“ plakala Edula. „Neměla jsem ho tam nechávat samotného!“ kvílela. „On je tak důvěřivý, určitě mi ho sežerou medvědi!“

„To těžko, mladá paní,“ ozvalo se suše. „Tady medvědi nejsou. A vlci taky ne.“

„Běžte si na pokoj. Dáme vám vědět, až ho najdeme.“

Edula se vleče na pokoj, hlavu sklopenou jak na porážku, pro slzy nevidí na cestu. Bože, já jsem vdaná sotva pár hodin a už budu vdova! Až umřu, tak mu v nebi namlátím, slibovala si v duchu.

Seděla v pokoji, žmoulala kapesníček, když se ozvalo klepání na dveře. Vylétla z křesla a mezi dveřmi stál člen Horské služby. Za jeho zády stál rudý Honza.

Edula úplně zapomněla, že nejsou sami. Vylítla jako čert:

„Kde jsi byl?! Já se tady můžu zbláznit a ty nikde! Jsi normální? Počkej, to si vypiješ!“

Počkej, to si vypiješ!"

"Ale, ale mladá paní, co ty hromy blesky? Napřed pláčete, a když vám ho najdeme, tak si ho asi zabijete sama a není potřeba ani medvěd s vlkem," smál se horal. „Budte ráda, že to byl planý poplach a ten váš si klidně seděl v hospůdce a zkoumal místní pivo."

Pivo Honzovi Edula nakonec odпустиła, ale malou poznámku si neodpustila:

"Ja som ale sprostá, proč som si nezobrala dajakého slovenského šikovného chalana, ale moravského somára."

Dovolená na chatě

Edula si říkala v duchu: „To zas vymyslel koninu.“ Ale říká se, že bláznům, dětem a manželům se nemá odporovat, tak to snad přežiju. Už si plánovala dovolenou někde v pohodě u vody, když přilítl Honza z práce a s očima navrch hlavy sděloval Janě tu novinu:

„Edito, já jsem pro nás vymyslel dovolenou! To budeš mrkat na drát!“

„Ale Honzo, ne...“

„Poslouchej, Jani. Kamarád z práce má chalupu v Brdech a půjčí nám ji zadarmo!“

„Ale Honzo, neměl...“

„Představ si, že chce jen, aby se tam něco málo opravilo, protože sám na to nemá čas. No není to paráda? Co nic neříkáš, Editko? Tobě se to nelíbí?“ konečně se otočil na svou manželku.

„Že bys mě nechal domluvit, Honzíčku? Já jen chtěla říct, že ses měl napřed zeptat, než něco domluvíš. Nejsem zrovna chalupářka a chtěla jsem k vodě. Meleš jak o život a vůbec mě neposloucháš. Víš, že jsi nemožný sobec? Co já si tam počnu?“ lamentovala Edula.

„Edito, Editko, přece bys nebyla taková. Tam přece bude taky nějaká voda a já se moc a moc těším. Pojedeme na chalupu,“ škemral Honza a Edula jako vždy ustoupila.

„Ty jsi opravdu poklad, ženo má,“ jásal Honza a honem šel plánovat, co bude potřeba s sebou, než si to manželka rozmyslí.

Dny utíkaly a blížilo se datum odjezdu. Honza byl tajemný jako hrad v Karpatech a pořád něco dělal ve sklepě. Odnášel věci, přinášel věci, a Edula s maminou jen těžko ukrývaly obavy nad tím, co zas jeden z jejich mužských vymýšlí. Datum bylo tady, a tak si Edula snesla bágel a nabalila, co potřebovala. Moc se jí hodily zkušenosti z vandrů. Přihodila i nějaké jídlo, aby bylo alespoň na první den.

„Honzo, jsem nabalená. A co ty? Jsi hotový, nebo potřebuješ pomoci?“ volala do sklepa.

„Nemusíš, už to mám.“

Ze sklepa se ozývalo divné funění, pak rachot na schodech, že vyběhla i Jana a mamina kouknout, co se zas děje. Honza táhl do schodů starý loďák a vypadalo to na pořádnou váhu. Nahoře si oddechl, položil loďák a složil se do křesla.

„Co to je?“

„No, věci, co potřebuju na opravu té jeho chalupy,“ odvětil Honza.

„To nemyslíš vážně! Ty chceš cestovat s tímhle? To nebude dovolená, ale galeje. Uber něco, nebo se na tu chalupu nevyškrábeš,“ zhodnotila Edula situaci a nevěděla, jestli se má smát nebo nadávat.

Honza odmítl cokoliv vyndat a na Edulin dotaz, kde má osobní věci, mávl rukou, jakože se nemá co starat. Pokrčila rameny, otočila se na maminu a ta udělala to samé. Spiklecky na sebe mrkly.

Ráno se probudili do horkého léta. Mamina jim dala snídani a popřála dobrou chuť s tím, že se dlouho takhle dobře asi nenají. Honza po ní hodil očkem, ale komentář si nechal pro sebe, jen oči prozrazovaly, jak mu ty řeči lezou krkem. Edula se převlékla, hodila na záda bágel a byla připravena. Honza se vypoťácel z pokoje s loďákem a na zádech malinký batůžek. Edula si v duchu říkala: „No těpic...“ Tam snad vlezly jen plavky a ponožky a nebyla daleko od pravdy. Byly tam ještě kraťasy a dvě trička. Asi usoudil, že víc nebude třeba. Povzdechla si a vydala se s Honzou na vlak, v zádech cítila maminin soucitný pohled.

Než došli na nádraží, byl Honza rudý jako rak a vypadal, že je na konci sil. Ten svůj loďák sotva táhnul a do vlaku mu s ním

pomáhala Edula. V kupé si oddychl a tou dřinou hned usnul. Bylo na Edule, aby vystoupili tam, kde měli, a nepřejeli. Zdařilo se. Vlášek je vyhodil na správné zastávce. Honza vytáhl z kapsy plánek, mlčky ukázal cestu a odhodlaně vyrazil. Edula šla za ním a byla stále víc v pokušení ten loďák nechat ležet u cesty, protože Honza vypadal na několikanásobný infarkt. Táhli se po ní cestou, lesem a pak konečně vykoukla z vysoké lebedy nějaká střecha. Tedy přesněji: rozbitá střecha.

Edula s hrůzou postupovala vpřed, rozhrnula lebedu a jejím očím se naskytl pohled přímo skvostný. Chalupa vypadala, že spadne, jen co zafouká vítr. Otřásla se a mlčky se vydala na obhlídku, zatímco zničený Honza seděl na loďáku a vzpomínal se z cesty. Vešla do chaty, kterou majitel ani nezamykal a věděl proč. Nebylo co ukrást. Špíny víc než dost, pavouci si natáhli pavučiny po celé chalupě, a myši ji evidentně okupovaly celou, jak usoudila z jejich bobků. Voda netekla, koupat se mohla tak akorát v hrnku. Když hledala záchod, nenašla ho. Zato staré stáje a ty se zjevně používaly jako latrína.

„Honzo! Jedeme domů! Tady já nebudu ani omylem. Fuj, to je hnusárna! Ty máš za kamaráda prase? Já mizím!“ Edula se otočila, popadla bágel, když ji zastavil skomírající hlas:

„Editko... promiň... pojedeme domů... ale zítra. Já si potřebuju odpočinout. Vyspíme se venku, tam je čisto...“

Edule se zželelo jejího manžela, a tak s povzdechem přikývla. Večer zalehli na její spacák a únava jim brzo zavřela oči. Tentokrát oba snili ten stejný sen: být tak doma a dostat od maminy večeři. Přesto si Edula neodpustila tichou poznámku:

„Ja som ale sprostá... pročo som si nezobrala dajakého

slovenského šikovného chlapca, ale moravského somára...”

Štamgasti

Slunce ráno pošimralo Edulu na víčkách a na nose, až si kýchla. Pomalu otevřela oči a honem vzpomínala, kde to vlastně je. Vtom se ze spaní zavrtěl Honza a rázem bylo vše jasné. Chata a jedeme domů. Hurááá, chtělo se jí zaječet, ale pak se jí zželelo manžela a potichu se uvelebila na spacák s tím, že ho nechá, chudáčka unaveného, dospat. Lehce se řekne, hůř udělá. Edule začalo kručet v bříšku a hlad byl tak velký, že nakonec s Honzou zatřásla, aby ho probudila do nového dne.

„Ještě chvíli, Editko, dnes je neděle a to se nedělá,“ mumlal ze spaní.

„Žádná neděle, ty lenochu. Spíme v lese a já mám hlad, že bych se o něj mohla opřít. Tak vstávej a jdeme najít ve vesnici nějaký ten obchod,“ nelítostně třásla manželem ve snaze probrat ho k životu a nastartovat k použití.

„No jo, no... už vstávám. Ty si taky nedáš nikdy pokoj,“ bručel Honza, ale kulil se ze spacáku, protáhl ztuhlé tělo, promnul oči a usmál se na svoji ženu.

Sbalili bágly a na loďák na chalupě Honza dočista zapomněl, a tak raději mlčela. S tak maličkou zátěží se jim šlo jako na procházce, a tak se brzy ocitli na kraji malebné vesnice. Měli pocit, že se tam zastavil čas. Bílé domky s malovánkami koukaly ze zeleně, po návsi se procházely husy a slepice. Zahrádky hrály všemi barvami a voněly tak omamně, že se jim nevyrovná žádná parfumerie. Ptáci vyzpěvovali, sem tam zaštěkal pes. Edula byla naprosto okouzlená a dokonce i Honza podlehl té vesnické

atmosféře. Ruku v ruce šli přes náves a cestou potkávali místní, kteří si je naprosto bezostyšně prohlíželi.

Chlapi v pracovním nesli většinou na rameni nějaké to nářadí a ženy, oblečené jakoby v kroji, pospíchaly bůh ví kam. Ohlížely se přes rameno, něco si mezi sebou šuškaly a kroutily hlavami, na kterých měly všechny šátky. Hnědé ruce, ožehnuté sluncem a vzduchem, jim vykukovaly z lajblíků a nohy pod sukněmi nebyly skoro vidět. Starší ženy byly jako starý pergamen a tváře jim přetínaly vrásky. Mladé byly zrovna tak opálené, ale jejich tváře byly ještě hladké, těžkou prací nepoznamenané. Konečně před sebou uviděli obchod, a tak stočili své kroky přímo tam. Edula vzala za kliku a ouha. Bylo zamčeno.

„Honzo, tady se otvírá až za dvě hodiny. Přece tu nebudeme sedět a čekat. Víš co? Mohli bychom se podívat, kde je tady hospoda. Ta bude určitě otevřená a třeba by nám tam mohli něco dát na baštu. A pivo by taky bodlo v tomhle vedru, co říkáš?“ otočila se na Honzu.

Ten jen pokýval hlavou a šel asi po čuchu, protože se jen otočil, vykročil a během pár minut byli u venkovské hospody. Vešli dovnitř a tam je uvítalo překvapené ticho. Místní domorodci seděli u piva a nevěřícně se dívali, kdo se jim to dere do dospody. Honza s Edulou si sedli ke stolu a za chvíli se k nim přišoural hospodský. Utěrkou omlátil stůl od popela tak vehementně, až se Edula rozkašlala. Kostkovanou košili měl na prsou rozhalenou a příšerně se potil.

„Co to bude?“

„Prosím, doneste nám pivo. A máte něco na jídlo?“ zeptal se

Honza.

„Utopence.“

„Něco jiného by nebylo?“

„Ne. Utopenec, nebo nic,“ odvětil hospodský a odšoural se za výčep.

Za chvíli se vrátil s jedním pivem, se dvěma talířky utopenců a ošatkou s chlebem.

„Pane hospodský, a kde máme to druhé pivo?“ ptala se Edula.

„Snad stačí jedno. Až ho tady pán vypije, přinesu mu další,“ cukl sebou hospodský, když se ozval Edulin hlas.

„Tak to si asi nerozumíme. To není pro manžela, ale pro mě. Nebo mě necháte o žízni?“

„Pivo?! Vy si chcete dát v hospodě pivo?“ vykulil na ni oči a otočil se na domorodce, jakoby žádal potvrzení toho, co slyšel.

„No a? To mám pít vodu?“

„Jo. Sem ženský nechodí a když, tak jenom o zábavách. A to pijou limonádu a griotku, jak se patří na slušnou ženskou,“ odpověděl hospodský. Stůl štamgastů kýval svorně hlavami, že je to pravda.

„Zábava dneska není, tak vám dám limonádu.“

„Nechci limonádu, ale pivo. Nemluvím snad tatarsky, že?“ začala Edula pomalu soptit.

„Pivo babám nečepuju,“ trval na svém hospodský, ale pomalu couval před jejím pohledem za výčep.

„Tak vy mi to pivo nedáte?“

„Nedám,“ opakoval zarputile hostinský.

Edula nezaváhala, usmála se na tu bandu tatíků a vypila Honzovo pivo na ex. Sedla ke stolu a pustila se do utopence.

„Tak, pane hospodský, a teď buďte tak laskav a doneste manželovi pivo. Má děsnou žízeň,“ culila se Edula na celou hospodu.

Hospodský za hrobového ticha natočil dvě piva, postavil jedno před Honzu, druhé před Janu.

„Baba, co vypije pivo na ex, vleze do hospody místo na pole, cpe se utopencem a po světě chodí skoro nahý, může pít i pivo,“ uculil se na Edulu. Šel načepovat další pivo a předvedl, jak pije hospodský, pivo mu protéklo hrdlem, ani nemusel polykat.

Edula se koukla po svém manželovi a potichu si pomyslela:

„Ja som ale sprostá. Prečo som si nezobrala dajakého slovenského šikovného chalana, ale moravského somára.“

Porod po česku

Edula už vypadala jako velryba, když se mimčo rozhodlo, že je čas vykouknout na svět. Byla poučená prvorodička, a tak usoudila, že má spoustu času a do nedaleké porodnice dojde hezky pěšky, s manželem pod paží. Záda bolela jako čert, ale víc jí lezl na nervy ustrašený manžel, který celou cestu nadával:

„Od čeho jsou sanitky? Co když nedojdeš? Ježíš, ty porodíš u řeky jak toulavá kočka!“

Prskal jako křeček a Edula se zasnila při představě, jak jednou dítěti vypráví, že se narodilo venku na cestě do porodnice.

Konečně stáli před porodnicí a ten kámen, co spadl Honzovi ze srdce, museli slyšet až Eskymáci. Honem, honem, ať si ji vezmou sestřičky a on může vypadnout z toho hrozného místa. Edula si neuměla představit, že by chtěl být u porodu, jak teď tatínci bývají. Určitě by sebou praštil jako špalek. Tak ji předal a sestra ji odváděla na ošetrovnu, aby udělala to, co je dnes úplně normální. Vyholila Edulu jako mimino. Možná by se její dítě leklo, kdyby nebyla vyholená, a odmítlo by jít na svět.

Zaposlouchala se do ozvů a pak jí navlékla andílka. To je tak nedůstojné oblečení pro rodičky, že horší neznám. Krátká košilka, ani ne pod zadek, vpředu na mašličky, aby byl k bříšku pořád přístup, ale chudinka mamina je vlastně skoro nahá.

Edula se šla vysprchovat, což je další z pitomých nařízení, a už z dálky slyšela kvílení a pláč. V koutku seděla těhulka, mašličky rozevláté, a vypadala jako hromádka neštěstí.

„Nebul, holka, šlo to dovnitř, tak to teď holt musí zase ven,“ utěšovala ji.

Holka zvedla uplakané oči a Edula ji hned poznala, byla to žena ze stejné ulice. Myslím, že ona Edulu nepoznala, protože najednou vystřelila z koutku a tak jak byla, v tom andělíčku, začala lítat po chodbě a Edula ji pozorovala s pootevřenou pusou. Doma taková ta načančaná princezna, tady se změnila v kopáče a řvala jak na lesy:

„Ty kurevnickej hajzle, ty už si nezašukáš, protože tě vykastrujuúú! To je na hovno! Ty si to, zmetku, užiješ a já? Já

umřou! Sestři, zabijte mě raději sama!“

Lítala, košilka jí vlála, prsa poskakovala a za ní lítala sestřička, až ji nakonec chytila a odtáhla na ošetřovnu.

Edula tam stála jako solný sloup a říkala si, že se spletla, že určitě ještě nemá ty pravé porodní bolesti. Šla se s povzdechem umýt a pak se ocitla na „hekárně“, jak se nedůstojně říká místnosti pro rodičky. Uložili ji a Edula, i přes bolesti, usnula.

Probudil ji takový randál, že byla přesvědčená o konci světa způsobeném zemětřesením. Houby zemětřesení. Zatímco spala, uložili na druhou postel další trpitelku. Ta sice nelítala jako skorosousedka, ale měla svůj způsob, jak si pomoci. Rukama a nohama se zapřela o postel a vši silou třepala tou železnou, starou nemocniční postelí. Randál jak sviňa, až zvedl z postele spící sestřičku, mimochodem docela protivnou babu.

„Co si to dovolujete?!“ ječela na trpitelku pištivým hlasem, co se zarývá přímo do mozku.

„Okamžitě se uklidněte! Nejste první ani poslední a děláni vám určitě nevadilo!“ pištěla sestra vztekle.

Trpitelka se na ni zhnuseně podívala a asi to bylo pěkné číslo, protože na ni zaječela zase:

„Polib mi prdel, krávo! Rodíš ty nebo já? Bolí to mě, nebo tebe? Tak zavři klapačku a dej mi pokoj!“

Sestra vylítla jako raketa a přilítla jako furie i s doktorkou. Ta trpitelku prohlédla.

„Tak je to ono, jedeme rodit.“

Zmizely na sále a Edule nechaly vyděšenou na posteli samotnou. Navíc se stahy začaly rychlit a ona začala chápat svoje spolutrpitekly. Bolest v zádech ji pokaždé zkroutila do pravého úhlu a už to fakt nebyla sranda. No i ona se dočkala chvíle, kdy i u ní doktorka zavelela: „Jedem!“

On už potom samotný porod je vlastně brnkačka, ale pak zažila něco, co ji teď už potkat nemůže. Doktorka ji začala zašívát a ona zařvala víc než skorosousedka. Aúúúúúúúúúúúú!

„Co tady ječíte? Paní doktorka vás jen zašívát!“ zvedla na ni sestra hlas.

„Hovno zašívát, ona mě drátuje! Aúúúúúúúúúúúúúúúú!“

Na její příšerný jekot přiběhl doktor, koukl se na kolegyni a procedil přes zuby:

„Běž pryč.“

Ta zmizela jako pára.

Pan doktor se ke mně otočil a usmál se.

„Tak, a teď to umrtvím, dodělám a bude to dobrý,“ a dal se do šití.

Měl pravdu, vůbec to nebolelo.

„Honem, co se mi narodilo? Ukažte mi to okamžitě!“ hulákala na sestru tak intenzivně, že poslechla a ukázala jí miminko.

Holčička a jak krásná! myslala si pyšně a rychle přepočítala prstíčky, aby věděla, že jsou všechny, a pak dovolila sestře jít maličkou umýt.

Za týden se vrátila domů v doprovodu Honzy a s maličkou dcerkou. Doma ji rozbalila a s maminkovskou hrdostí předvedla dcerku jejímu tátovi.

„Podívej, jak máš nádhernou dcerku,“ přitulila se k němu a čekala. Pak přišla věta:

„Editko, nevyměnili nám ji v porodnici? Vždyť já jsem krásný mužský a ona je taková divná, scvrklá a šiřatá. To asi nebude naše.“

Edule vyvalila oči na toho podivného tvora a chtěla ho za tu větu ztrestat. Pak si všimla jeho vyděšeného výrazu a bylo jí jasné, že on si vztah musí teprve budovat, kdežto ona má devět měsíců náskok. Usmála se na toho chlapa, co je jejím manželem:

„Pleteš se. Je krásná a je celá po tobě.“

A pro sebe si potichu pomyslela:

„Ja som ale sprostá, prečo som si nezobrala dajakého slovenského šikovného chalana, ale moravského somára.“

Lásky a nelásky

Pepan

Jsem ještě napůl dítě, napůl mladá žena – a vůbec o tom nevím. Je mi třináct a strašně nesnáším, když dospělé ženské o mně mluví způsobem: Koukejte, ta je vyspělá, vypadá jak osmnáctiletá. To jsem fakt děsně nesnášela. Povinně jsem se

uculovala, a v koutku duše bych je nejraději poslala do háje. Nepociťovala jsem nijak zvlášť pubertu, protože můj nejbližší v rodině byl brácha a ten mě tahal všude s sebou. Zнала jsem všechny kluky v okolí, dělala jsem to, co oni, a hry holek mi byly k smíchu. Hrála jsem ráda hokej, a když toho kluci měli dost, učila jsem se skákat jako krasobruslaři a kluci se váleli smíchy, protože než jsem skočila kadet, byla jsem otlučená jako píšťalka.

Jednoho dne se strhl v našem paneláku pekelný poprask mezi všemi holkami. To víte, nic se neutají, takže i já jsem brzy přišla na příčinu poprasku. Byl to pihovatý kluk s nevábnyím jménem Pepan. Jestli se mi nelíbí nějaké jméno, tak je to zrovna tohle. Promiňte mi, Pepíci. Přijel odněkud z Čech a slova natahoval, jako by zpíval, a mně byl protivný jako špenát. Ještě že nebyl i tak zelený. Stačila červená kštice, tvarohová pleť a pihy, aby se mi nelíbil. Líbili se mi černovlasí kluci s postavou vypracovanou od sportu, a ne taková tvarohová nicka.

Jednou jsem seděla s klukama a kecali jsme o tom, že postavíme bunkr. Byli šíleně nadšení tou představou – a mně se líbila taky. Najednou mi někdo klepe na rameno, tak jsem se otočila – a za mnou stála místní kráska Helena, koukala na mě jako na hmyz. Nevěděla jsem, co jsem zase provedla, ale ona vztáhla ruku, štítivě mi podala dopis a řekla, že má počkat na odpověď. Vyprskla jsem smíchy. Naše kráska dělá poslíčka mně? To je teda šílená sranda. Jukla jsem do papíru – a on Pepan mě zval na rande a jako dárek mi poslal řetízek. To spadla brada i mně. Nebyl to jen tak nějaký řetízek. Visel na něm černý kříž, a když jste se podívali do slunce, zjevil se obrázek v nesmírné velikosti. Já tam měla Ježíše Krista. Strašně

se mi nechtělo bavit se s tím troubou a jít na nějaké pitomé rande, ale touha po řetízku byla obrovská. Jen jsem pokývla hlavou na Helenu jako že jo – a dál jsem se bavila s kluky. Po večeri jsem se dívala na řetízek, vzdychla si a šla na rande odpracovat si tu krásu.

Přišla jsem na schody k naší řece. Bydlela jsem na břehu Svatky, ale romantika to nebyla, spíš pěkný smrad. Pepan už tam seděl a čekal na mě.

„O co jde?“ řekla jsem docela neromanticky.

„Víš, ty se mi moc líbíš a chtěl bych být tvým klukem,“ řekl mi pihoun a tím mě dostal.

Rozchechtala jsem se s takovou chutí, že jsem ho, myslím, popraskala.

„Čemu se směješ?“ řekl mi našťavaně Pepan.

„Tobě, ty nádhero. Já mám na rande ještě čas a s tebou? Nikdy. Přišla jsem jen kvůli řetízku. Co za něj chceš?“

Neodpověděl, naklonil se ke mně a políbil mě na ústa. No fuj. Něco tak mokrého, slizkého a hnusného jsem ještě nepoznala. Odtáhla jsem se od Pepana, napřáhla ruku – a dobře mířená facka zasáhla Pepovu tvář. Uraženě jsem se postavila a brala to rychle domů.

Doma jsem se koukala do zrcadla, jestli mě to změnilo, ale oddychla jsem si. Nic se nestalo. Ten známý obličej na mě koukal ze zrcadla a já jsem se s chutí rozesmála. Za chvíli zvonění jako hrom. Kouknu z okna a pod ním mokrý Pepan (asi spadl do řeky) a celá banda holek. Řval do okna, ať mu hodím

jeho řetízek, když jsem taková pitomá kráva. Tak, kráva? Tak tu máš, pitomče! Rozpřáhla jsem se a křížek letěl, opisoval ve vzduchu kruhy a dopadl do husté trávy daleko od okna. Koukat se, jak lezou všichni po kolenou a hledají Pepův poklad, bylo senzační. Smála jsem se, až jsem brečela a v tom smíchu jsem zapomněla na to hnusné první políbení.

Jarda

Je mi čtrnáct a chodím do poslední třídy základní školy. Vypadám starší, než jsem, a jsou s tím občas problémy. Jednou jsem jela vrátit sestře synovce. Jemu byly dva a mně čtrnáct. Elekrika nacpaná, Honza těžký v náruči jako kovadlina. Tak jsem si ho nadhodila na paži, a v tom se ozval jeho hlásek:

„Pane, mohl byste pustit maminku sednout? Bolí nás nožičky.“

Kolem si šeptali: Tak mladinká a už tak velké dítě? Kam ta mládež spěje... A oči v sloup.

Jednou jsme se s kamarádkou Vladkou vydaly do kina. Už si nepamatuju, co dávali, protože to, co se stalo potom, bylo daleko zajímavější. Kousek od nás seděli dva kluci, odhadla jsem jim tak osmnáct. Na film se moc nesoustředili, pořád zírali směrem k nám. Když představení konečně skončilo, vydali jsme se všichni směrem k východu. Venku kluci nabrali odvalu a oslovili nás velmi originálním způsobem:

„Ahoj, kočky, kam máte namířenej poklus?“

„Kam asi? Domů. Jinak budeme vydělaný vařečkou přes zadek,“ zasmála jsem se s chutí.

Asi to brali jako vtip, a tak se poslušně zařadili vedle nás. Byli fajn, hlavně nás nenudili jako naši vrstevníci ze třídy. Pak mě Jarda chytil za ruku a zpomalil krok. Vlad'ka šla s Jirkou kus před námi a jak jsem si všimla, i oni se drželi za ruce. Jirka mával tou druhou a něco vysvětloval, Vlad'ka horlivě přikyvovala. Jarda toho sice moc nenamluvil, ale byl kouzelný, jak se červenal a polykal slova, která se mu drala na jazyk. Chvíli jsem měla pocit, že se jimi snad udusí.

Sem tam jsme něco prohodili, ale moc řečí nenadělal o to víc jsem měla pomačkanou ruku, a to tak, že jsem se bála o její přežití. Pomalým krokem jsme došli ke Svatce, která teče kousek od mého domova. Posedali jsme na schůdky, pár metrů od sebe, abychom měli trošku soukromí.

Jarda si mě přitáhl k sobě a já se opřela hlavou o jeho rameno. Bylo to zvláštní. Ještě jsem vlastně nic takového neprožila. Po těle mi naskočila husí kůže a cítila jsem strach, co bude dál. Mlčel a jen mě něžně kolébal v náruči. Potom mi zvedl bradu a jemně mě políbil na ústa. Jak moc to bylo jiné než první pusa od Pepana. Bylo to jako přitisknout pusu na zralé třešně a přitom mít v puse čokoládu. Jemným tlakem mi pootevřel rty a já poprvé cítila, jak chutná opravdový polibek dospělých. Všechna místa na těle se mi probudila. Už jsem nebyla dítě, ale holka, která touží po lásce.

Ale přece jen strach z tolika intimností mě vrátil zpět do reality. Rázně jsem vstala, rozběhla se domů a tváře mi jen hořely. Za sebou jsem slyšela: „Zítra zase tady.“ Doma jsem nezvykle rychle skočila do postele a celý ten večer prožila znovu ve snu.

Moc jsem se těšila na ráno, až uvidím Vlad'ku a pokecáme o

tom, co se nám to včera stalo. Sotva jsem otevřela oči, už byla u nás a měla oči jako kráva před kopcem. Měla jsem strach, že jí vypadnou z hlavy. Rychle jsem se oblékla a cestou jsme probraly naše zážitky z předešlého dne. Do třídy jsme vpluly jako dvě královny, přehlédly naše třídní ctitele jako nuly a posadily se do lavice.

První hodina utekla jako voda a já se těšila jen na večer. Druhá hodina byla biologie a učitelka nám oznámila, že dnes přijdou suplovat dva studenti z pedáku.

Otevřely se dveře a v nich stáli Jarda a Jirka. Málem mě kleplo. Koukla jsem na Vladěku a ta střídavě zelenala a červenala. Po prvotním šoku jsem měla chuť se rozesmát – fakt šíleně – a dělala jsem všechno proto, aby nás poznali. Na rozdíl od Vladěky, která strkala hlavu málem až pod lavici.

Kluci stáli na stupínku a přehlíželi třídu, když se Jardův pohled zastavil na mně. Zbledl. A já vyprskla smíchy. Učitelka mi vynadala a vyhodila mě ze třídy. Byla jsem vlastně ráda, že tam nemusím být, a litovala Vladěku i oba kluky.

Po škole jsme se couraly domů a přemýšlely, jestli vlastně máme rande, nebo ne. Já se rozhodla, že půjdu. Měla jsem to kousek a chtěla jsem ho vidět. A on tam fakt byl. Čekal.

Podíval se mi do očí a trvalo dost dlouho, než promluvil.

„Proč jsi mi neřekla, že chodíš do devítky? Vypadáš na víc.“

„To je fakt. Vypadám.“

Podívala jsem se mu do očí a oba jsme se rozesmáli. Nemohli jsme dlouho přestat.

„Jsi krásná. A já počkám, až dokončíš školu. Chceš?“

„Nečekej na mě. Jsem fakt ještě dítě. Uvidím, co mi život přinese. Ale děkuju za krásný včerejšek. Nikdy nezapomenu na první polibek od krásnýho kluka.“

Dala jsem mu pusku na tvář a domů jsem odcházela se slzami v očích – poprvé jsem se loučila s tím zvláštním citem, kterému lidé říkají láska.

Oldřich a Vojtěch

Můj ctitel Vojtěch. V té době byl skauting zakázaný, a tak jsme si říkali táborníci. Přihlásila jsem se do jednoho takového oddílu, protože jsem doufala, že se aspoň občas dostanu ven z domu na vandry. Náš vedoucí Vojtěch byl krásný mladý kluk a bavila ho práce s dětmi. Ovšem chudák nepočítal s jednou žábou, která vypadala na osmnáct, v očích měla sto rarášků a svádět kluky jsem po zkušenostech s Pepou a Jardou brala jako dívčí sport.

Bavilo mě, jak se mi většinou nedívali do očí, ale na prsa. A já jsem přesně cítila, jak myslí na to, jaké by to asi bylo, moct se jich dotknout. Mívala jsem z toho legraci. Byla jsem panna na těle i na duši a měnit jsem na tom nechtěla vůbec nic. Stačilo mi pozorovat, jak se kolem mne holky natrápily se svými nápadníky. Já jsem nikdy nechtěla být jako ony.

Od začátku, co jsme se s Vojtěchem poznali, se ke mně choval jinak než k ostatním holkám. Ať jsme hráli cokoliv, byl vždycky u mě. Pokud jsme seděli v kruhu, mohla jsem se vsadit, že si sedne vedle mě. Dělal mi to dobře, ale zamilovaná jsem nebyla. Spíš mi lichotil jeho evidentní zájem. Jsem přece jen

holka. Na jeho obranu musím říct, že byl vždycky korektní a nikdy se nesnažil zneužít svého postavení.

Nastal den, kdy jsme jeli na první čtyřdenní výlet. Moje kamarádka z oddílu s sebou vzala svého bratra. Byl o něco starší než Vojtěch, ale měla to dovolené a tak nás bylo o jednoho víc. Prohodila jsem s ním jen pár slov na uvítanou, pak jsem zůstala mezi svými kamarády.

Vojtěch i Olda se záhy začali točit kolem jedné oddílové vedoucí Renatky. Bylo jí šestnáct, a tak se kluci snažili a předháněli se ve dvoření. A co já na to? Tak jo, přiznávám byla jsem uražená, našťvaná a žárlila jsem na oba, i když jsem je vlastně nechtěla. Vadilo mi, že ten večer byla středem pozornosti jiná, a já zůstala na ocet. Pěkně mě to štvalo, ale okatě jsem je všechny tři přehlížela.

Večer jsme postavili velký bivak a seděli dlouho u ohně. Kluci kolem Renatky vrkali jako hrdličky a mě to kolem desáté přestalo bavit. Vstala jsem, rozloučila se s tím, že jsem unavená a jdu spát. Popřáli mi dobrou noc a dál se vesele bavili. Já si vzteky málem prokousla jazyk. Zachumlala jsem se do spacáku a nakonec jsem se v duchu musela usmát. Jsem to ale blbec. Proč by se měli točit kolem polodívky, když tu mají dívku? S výrazem míru na tváři jsem usnula.

Probudilo mě něco zvláštního. Někdo mě držel za ruce. Z jedné strany Vojtěch, z druhé, světe zboř se, Olda. Oba mi žmoulali ruku, a Olda mi ji dokonce líbal do dlaně. Tak a co teď? Mám dělat, že spím, nebo je praštit? Jejda, pomozte mi někdo!, volala jsem v duchu. Když se nade mnou Olda naklonil a já vytušila, co chce, posadila jsem se jako právě probuzená, zívla a

řekla, že si musím odskočit. Zmizela jsem ze stanu.

U ohně seděl Libor a koukal do plamenů. Posadila jsem se vedle něj a mlčky jsme tam seděli. Po chvíli se ke mně otočil a s úsměvem se mě tiše zeptal:

„Který z nich se tě pokusil políbit?“

„Jak to víš?“ vykulila jsem oči.

„Copak jsi slepá? Od začátku jsou do tebe oba blázni.“

„Ty jsi blbec!“ odsekla jsem. „Celý den měli oči jen pro ni a v noci mi pak oblizují ruce!“

Smál se, až mu tekly slzy.

„Oba se báli být s tebou veřejně, aby tam nebyl i ten druhý. Takhle tě celý den neměl žádný z nich a těšili se, že ti v noci vyznají lásku. A ty jim vezmeš roha sem za mnou! Ty jsi tedy pěkný kvítko.“

No, tak tam se teda nevrátím, řekla jsem si v duchu, a požádala Libora, aby mi donesl spacák. Obtočila jsem se kolem ohně a usnula. Spala jsem až do rána, se spokojeným výrazem a Liborem za zády.

Ráno nás takhle spící našel Vojtěch. Tulili jsme se s Liborem k sobě a on mě objímal jednou rukou, aby mi bylo teplo. Vojtěch nás z titulu vedoucího rozehnal jako dva psíky a celý den se mnou nepromluvil. Večer jsme měli domluvený sraz s vandráky na Dářku, že nás naučí slaňovat. Byli to dospělí chlapi a byli bezva. Odpoledne jako vymalované. Já utíkala do samoty, a radši jsem se s nikým moc nebavila. Samota byla bezpečí.

Večer nás čekal bojový úkol. Odvezli nás pár kilometrů od tábora, udělali jsme dvojice a po tmě jsme měli najít cestu zpět. Stačila jsem zase všechny naštvat, protože jsem se chytla za ruku Libora a šla s ním. Šly jen čtyři dvojice těch nejstarších, vedoucí se vrátili.

Cesta s Liborem byla fajn. Nebála jsem se, držel mě pevně a moc toho nenamluvil. Byla jsem ráda, že mlčí – a nechá mě mým myšlenkám. Nešli jsme daleko, Libor šel, jako by nebyla tma. Po hodině a kousek mě zatáhl do trávy. Zvědavě jsem koukala, co se děje.

Nic. Mlčel.

„Ty nechceš vyhrát?“ ptám se.

„K čemu to? Radši si s tebou chvíli popovídám.“

„A o čem?“

Pomaloučku ze sebe soukal vyznání lásky a já se musela kousat do pusy, abych se nerozesmála. Byla jsem nepopsaný list. K nikomu jsem necítila to, čemu se říká láska.

„Promiň, Libore, ale mám tě ráda jen jako kamaráda. Láska... to pro mě není.“

Pomaloučku vstal a do tábora jsme došli jako poslední. Libor vypadal, že umře vyčerpáním. Zmizela jsem ve stanu a za chvíli mě navštívil Vojtěch. V podstatě zopakoval, co říkal Libor, jen s tím rozdílem, že když jsem řekla „ne“, rozhodl se, že mě zkusí políbit. Možná změknu.

Nezměkla jsem. Ale facka, kterou chytil, byla tvrdá a mě pálila

dlaň.

Když za hodinu přišel Olda, měla jsem už všech po krk. Jenže on mi nepřišel vyznat lásku, ale vzít si to, co jsem mu nechtěla dát.

Při urputném boji byl pěkný rámus a moji nápadníci přilítli. Oldu vyvedli. Myslím, že taky nějakou schytal, ale nic to neměnilo na mém rozhodnutí: táborování s kluky, co ještě neměli holku, je nebezpečná hra.

No jo. Panic je nanic.

Vítek

Se zájmem sledujeme s holkami stěhovací vůz, co se zastavil kousek od našeho domu. No jo, to budou ti noví nájemníci po Suchánkových, co se odstěhovali. Už byli hodně staří a říkalo se, že šli do domova důchodců. Bylo mi jich moc líto, protože já odjakživa mám ráda staré lidi a jejich vyprávění. Nikdy nikam nespěchali a měli na mě čas, když mi bylo smutno. V duchu jsem byla dost proti novým, protože mi vzali moje stařečky.

Najednou vedle mě holky vyjekly a jen se neslo tiché a obdivné: „Ten je, co?“

Zvedla jsem oči a kousek ode mě stál kluk. No, můj ideál to nebyl. Já jsem odjakživa na snědý, tmavovlasý, a tohle byl přímo nordický typ, blondák s modrýma, nevinnýma očima. Přehlédli naši skupinu, jako by tam nikdo nebyl, a jal se předvádět svoje svaly při stěhování. No fakt nevypadal špatně. Postavu měl jak sochaře Discobola a docela mu to slušelo.

Při prohlížení jeho těla jsem z boku uviděla přicházet holku. No

to musela být jeho sestra, blondýnka s modrýma očima a něžnou tváří, asi v našem věku. Postávala a jen tak nás okukovala. Byla jsem holka činu, a tak jsem rázně vstala, popošla k ní a podáním ruky sdělila:

„Ahoj, jsem Milena a bydlím vedle vás.“

„Já jsem Simona a tam je můj brácha Vítek.“

„Koukám, že maká jak od hodiny a tobě se moc nechce.“

„Pomohla bych mu, ale nesmím. Mamka mi zakázala něco nosit. Jsem po nemoci, a tak se o mě dost bojí,“ řekla mi Simona.

Nechtěla jsem být zvědavá, a tak jsem se odmlčela, vzala ji za ruku a odvedla do hloučku holek, aby se mohla seznámit a necítila se jako kůl v plotě. A od toho dne mi zůstala na krku. Byla šíleně nesamostatná a bojácná a všude, kam jsme šly, se mě držela jako klíště. Nejčastější věta, co jsem od ní slyšela, byla: „Mílo, nelez tam, spadneš a zabiješ se. Mílo, buď se mnou, já se sama bojím. Mílo, vezmi mě s sebou.“

Za chvíli jsem u nich byla pečená vařená a její máma mě zbožňovala, protože jsem na tu jejich rozmazlenou holku dávala pozor. Nebyla špatná, ale rodiče z ní udělali takového malého zbabělce a citového vyděrače. Všechno měla, všechno dostala. O tom jsem si mohla jen nechat zdát. Co jsem si sama nevybojovala, to jsem neměla.

Stejně jako rodiče ji rozmazloval i Vítek. Na kluka se sestře věnoval opravdu hodně, a tak jsem začala trávit spoustu času i s ním. Pomalu jsme nebyli vidět jinak než ve trojici. Asi se narodil jako rozený ochranitel, protože jakou péči měla Simona, takovou jsem měla i já. Bylo to zvláštní – nechat se hýčkat a být

středem zájmu. Čím dál častěji se naše ruce potkávaly, čím dál častěji se potkávaly naše oči. Za chvíli bylo i mně jasné, že se mezi námi odehrává něco sladkého, něžného, a já se tím nechávala unášet. Nenápadná pusa do vlasů, když se mi nakláněl přes rameno, něžné pohlazení... Krásně se mi potom před spaním snilo.

Snila jsem i ten den, kdy k nám opět přijel stěhovák a přivezl novou rodinu do vedlejšího vchodu. To, co z něj vystoupilo, tedy bylo! Ta holka byla tak krásná, že jsem si říkala: I takové se rodí.

Vítkova ruka z mého ramene sklouzla, a tak jsem pohlédla za sebe, co se děje. Sledovala jsem jeho oči – a tam byla vidět jen ona a nic jiného. Zamiloval se tak moc, že jsem najednou byla vzduch. A když mě měl potkat, klopal oči. Co jsem mohla dělat, než zachovat hrdost a úsměv na tváři a dělat, že je mi to fuk?

Nebylo. A bolelo to hodně. Ale nepřiznala bych to nikdy. Zamkla jsem to na dno srdce a Vítkovi poblahopřála k dobrému vkusu.

„Ty se na mě nezlobíš?“

„Ne, proč bych měla? Však jsme spolu nechodili, tedy alespoň já o ničem nevím. Jsme jen kamarádi a ty si můžeš přece dělat, co chceš. Ani se ti nedivím. Marcelka se opravdu přírodě povedla. Tak ať ti to vyjde, běž za ní a řekni jí to a nevzdychej mi tady.“

Moje popostrčení mu dodalo odvahy a on šel za ní a už zůstal.

Chodili spolu asi půl roku, když mi vzkázal po Simoně, že by se mnou chtěl mluvit. Tak jsem šla rovnou k nim, docela zvědavá, co vlastně může chtít zrovna ode mě. V duchu jsem si dodala:

Zrádce jeden.

Pak jsem uviděla jeho utrápený obličej a odpustila mu všechno, protože z očí mu koukala bolest a trápení.

„Co je ti, Vítku? Vypadáš, jako bys chtěl umřít. Bolí tě něco?“

„Jo. Srdce. Marcela je těhotná,“ řekl pohřebním hlasem.

„Ježíšmarjá, nezbláznili jste se oba? Vždyť jste ještě skoro děti! To je teda průšvih. Co budeš dělat, Vítku?“

„Není to moje. Marcela se scházela tajně s nějakým klukem a řekla mi to, až když s ním otěhotněla. A musí se vdávat. Za něj. Vdyť já s ní vůbec nespál,“ dodal truchlivě.

„Bud' rád,“ odsekla jsem. „To by tedy byla výhra být v sedmnácti otcem a mít na krku šestnáctiletou matku svého dítěte.“

„Jenže já ji miluju,“ fňuká mi na rameni.

„Tak se zase odmiluješ. Mysli na školu a Marcelu nech být. Vybrala si sama – a pochybuju, že si vybrala dobře.“

Ani jsem netušila, jak moc jsem měla pravdu. Jejich mládí neuneslo rodičovství a starosti. V šestnácti vdaná a v devatenácti rozvedená – to není žádná výhra.

A Vítek?

Chtěl obnovit náš někdejší vztah. Ale já nechtěla. Už bych mu nikdy neuvěřila, že mě má rád. Vyměnil mě jednou, udělal by to zase.

A navíc – mám na všechno času dost.

Ladislav

Hodně jsem se změnila. Nebo spíš bolest a zklamání ze mě udělaly to, čím jsem teď. Chladná holka, plná ironie a nedůvěry ke všem, co si říkají chlapi, kluci, muži, páni. Jsou tak směšní s tou svojí touhou v očích. Kdyby alespoň ta touha byla po porozumění a přátelství... ale já tam čtu jen tu postel. A to je zatraceně málo.

Abych zapomněla, navalila jsem si na bedra tolik povinností, že vlastně nevím, kam dřív skočit. Potřebovala bych denně aspoň o pár hodin navíc.

Ráno jsem v práci, protožemusím se živit sama. Odpoledne ve škole – protože mi nikdo neumožnil studovat dřív, a já přitom chtěla. Hlavně, měla jsem na to! Moje vrstevnice si užívaly školy a volna ve dne, netušily nic o starostech, jestli budou mít zítra na chleba. Rodiče je živili. A já? Jo, rodiče jsem měla. Ale k čemu mi byli?

Jenže nejen prací živ je člověk. Ve škole jsem potkala holku, která to měla podobně. Chutnalo nám podnikat ještě něco i ve zbytcích dne. Rády jsme tancovaly, a tak jsme po práci chodily se trochu pobavit.

Mirka byla docela živel, a tak nám jednoho dne její sestra Jana navrhla, že bude lepší připojit se k její partě. Prý bychom mohly snadno přijít k úrazu s tím, jak zacházíme s mladými pány.

V duchu jsem se ušklíbla – rozhodně jsem nepotřebovala žádnou ochranu, ale Mirce se ta myšlenka líbila. A mně bylo vlastně jedno, kdo s námi sedí u stolu.

Tak jsme se jednoho dne ocitly na zábavě u stolu plného cizích kluků a holek. Jana nás představila a jak to bývá, kluci

potřebovali brousit svoje svůdcovské umění na nových přírůstcích. Ze sálu jsme se sotva dostaly i na záchod.

Dostala jsem hlad a chuť na smažák. Právě jsem dojídala, když se celý stůl rozšuměl a vítal nějaký další přírůstek. Když narazil na mě, zadíval se a prohlásil:

„Tak tebe neznám.“

„No a? Taky neznám každého chlapa, co jde kolem. Ale fakt mi to žíly netrhá,“ odpověděla jsem s ušklíbnutím.

„Promiň, jsem Ladislav. Začal jsem asi blbě,“ usmál se.

„Neboj. To je v pohodě. Jsem zvyklá, že chlapi jsou, jací jsou. Tak se dobře bav a jdi teď o dům dál.“

„Tedy, ty jsi nějaká nabroušená. Nechceš raději jít tancovat?“

„No vidíš, to je jiná. Taneček? To já nikdy neodmítnu,“ usmála jsem se.

Tancoval docela dobře a to já umím ocenit. Tanec je moje láska. Škoda jen, že místo aby tancoval, pokoušel se o nemožné. Totiž, sbalit mě. Neměla jsem ani pomyšlení na nějaké pitomé chození s klukem. Neříkám, líbil se mi docela dost. Ale to je málo na nějaké randění.

Během toho roku, co jsem chodila do téhle bandy, se nestalo nic, co by změnilo můj názor na kluky. Snad všichni se mě snažili sbalit. Už to brali jako sport, kdo mě dostane do kalhotek. Ale tohle na mě neplatilo. Věděla jsem, jak chutná pravá láska a náhražky jsem nechtěla. K čemu by mi taky byly?

Byla sobota odpoledne a vedro k zbláznění. Řekla jsem si, že

nejlepší bude zajít k tatíkovi Vávrovi. Taková malá hospůdka se zahrádkou a tím nejlepším hospodským. Měl motto: „Máš žízeň a jsi bez peněz? Nevadí, zatneme sekeru a bumbej. Pak mi to dáš.“

Jak jsem řekla, tak jsem udělala. Myslela jsem, že tam někdo z našich bude, jako vždycky, ale to vedro vyhnalo všechny kluky i holky.

Sotva jsem přišla, Ladislav mi už chystal židli vedle sebe. Vávra mi přinesl pivčo a já si s chutí lokla.

Snad to bylo tím vedrem a mým sporým oblečením, ale tentokrát byl Ladislav daleko neodbytnější. Klavíroval do mě, až mi brněla hlava.

„Mileno, tak to prosím tě se mnou alespoň zkus. Já tě mám tak rád, a ty jsi jako kus ledu,“ škemral.

„Dej mi pokoj a nech mě v klidu popíjet,“ odpověděla jsem bez zápalu, protože už mě to unavovalo.

„Kurva, co vlastně chceš? Mám si kleknout? Mám tady hulákat na celou hospodu, jak moc tě chci? Mileno, dej mi šanci!“ nepřestával.

„Láďo, prosím tě, dej si odchod. Já se nezměním. Na kluky a lásku kašlu, chápeš to?“

Najednou se Láďa zvedl a vylezl si na stůl mezi piva. Koukali jsme na něj, co to vyvádí, a on už začal hulákat:

„Tak TOHLE je ta holka, kterou miluju, ale ona je studená jako psí čumák! A jediný, co umí, je říkat NE!“

„Mileno, zkus to se mnou, prosím...“

„Ne. Tohle na mě neplatí. Slez dolů, šašku,“ byla jsem už úplně otrávená.

Hlavně že se dobře bavil celý stůl. A s ním celá hospoda.

Zvedla jsem se a šla se uklidnit na záchod.

Koukala jsem na svoji tvář v zrcadle a zkoumala se do posledního detailu. No, nic moc. Co to je krása? Pár centimetrů trochu jinak a už bych se třeba nelíbila. A měla bych pokoj.

Zírám do zrcadla, když se otevřely dveře a v nich stojí Vrabčák. Jeden z kluků z naší party, který se kdysi taky pokoušel změnit můj názor.

„Co tady děláš, Vrabčáku? To netrefíš na pány? Jsi na holčičkách? Tak čelem vzad, pochodem vchod, a ať už jsi pryč.“

„Jen ne tak zhurta, maličká,“ vypadlo z něj.

„Víš, že jsi pěkná potvora? Děláš si z nás jenom srandu. Pleteš klukům hlavy. Ale já už toho mám dost.“

Vrhl se na mě a začal mě líbat. Zvedl se mi žaludek. Drtil mi rty, držel mě pevně, abych nemohla utéct ani křičet. Smrděl kouřem, pivem a chutí na sex.

Asi jsem se dlouho nevracela, protože se rozlétly dveře a někdo mě toho nabuzeného idiota snažil strhnout.

Ladislav. Zdálo se mu, že jsem pryč moc dlouho. Šel se podívat, jestli se mi něco nestalo.

Byla jsem v tu chvíli vážně ráda, že existuje. A že mě má natolik

rád, že se o mě bojí.

„Nestalo se ti nic, Mílo? Já ho snad přerazím.“

Vrabčák dostal pár přes hubu.

A Ladislav to svoje rande.

Začala jsem s ním chodit. Říkala jsem si třeba ta láska přijde.

Byl hezký a měl mě rád. Holky mi ho záviděly.

Ale já nějak věděla, že je něco špatně. Byla jsem s ním ráda, ale jeho polibky a vyznání ve mně budily jen soucit.

Zvládla jsem to dva měsíce. Dál to prostě nešlo.

Byli jsme spolu na procházce v lese, když jsem se konečně odhodlala říct mu, že je konec. Nezvládl to a zachoval se tak, že moji nechť ke klukům ještě víc prohloubil.

„Ne, Mileno, tohle mi neuděláš. Nebo mi dej to, co všem odpíráš. Chci se s tebou milovat, a pak ti dám pokoj, když si to tak přeješ,“ prosil Láďa.

Stáhlo se mi hrdlo vztekem a hnusem.

„Jsi normální? Myslíš, že se s tebou vyspím? Nespadl jsi z maliny na znak? Já ti tu povídám, že s tebou nechci chodit, že tě nemiluju, a ty mi navrhuješ postel? Jsi jen ubožák. Já to věděla, že si nemám s chlapama nic začínat. Běž třeba do prdele, pitomče.“

A v tom mi přistála na tváři facka. Nelenila jsem a okamžitě mu ji vrátila. Byla jsem rozrušená a nebezpečná. Vztek dává člověku sílu a Ladislav měl co dělat, aby se ubránil. Nakonec se mu

podářilo chytit mi ruce, a tak jsme tam stáli v tom lese naproti sobě, zírali na sebe vztekle a nevěděli, co dál. Pak mě pustil a stál tam tak sám, že mi ho bylo skoro líto.

„Láďo, nech toho a nech mě odejít. Věř mi, se mnou bys toho moc nechytl. Já tě nemiluju a milovat nebudu. Mám srdce zadané a pro tebe v něm místo není. A já ani nevím, jestli kdy pro někoho bude. Uvidíš, najdeš si holku, co tě bude mít ráda, a budeš šťastný. Se mnou je to k ničemu,“ povídala jsem mu potichu.

Byl smutný a nešťastný, ale já mu pomoci prostě nemohla.

„Mileno, Mileno... tys mi vzala kus srdce. A to ti nechávám. Doufám, že jednou na toho, kdo ti uvízl v srdci, zapomeneš a naučíš se znovu milovat. Život o samotě není nic moc. Prosím, promiň mi tu facku,“ omlouval se Ladislav.

„Už jsem na ni zapomněla, Láďo.“

Už nikdy jsem do té party nevkročila. A můj život nabral jiný směr.

Vyprávěnyky

Rychlá rota

Ach jo. To zas bude keců, až se vrátím domů. Kde jsi byla? S kým jsi byla? Cos tam dělala? Byla jsi slušná? Abych se za tebe nemusela stydět!

Lenka celou dobu, co šla s kamarádkami, přemýšlela, co řekne rodičům, aby jí nedali kázání a ona mohla jít v klidu spát. Byla

po diskotéce unavená a na spory s maminou a tatíkem neměla ani pomyšlení. Navíc se pohádala s klukem, který se jí docela líbil, ale ukázal se jako totální ignorant.

Pomalou kráčela k domu a hledala klíče s nadějí, že snad proklouzne jako myška a nikoho nevzbudí. Ale den blbec je prostě den blbec a klíče, místo aby byly v kabelce, zůstaly v pokojíku na stolku. Zhnuseně si pomyslela: Tak a teď jsem v hajzlu. Mám zazvonit? Nemám zazvonit? Nakonec zvolila méně riskantní variantu.

Mamka nikdy nemá v ložnici zavřené okno, protože by neusnula. Vlezu oknem, pomyslela si. Od nápadu ke skutku u ní není nikdy daleko, a tak se jako veverka vyšplhala k oknu a přes milé rodiče proklouzla do svého pokojíčku. Nejraději by z radosti, jak to zvládla, znovu tančila, ale musela být zticha. Tak se jen uchichtla, na adresu rodičovského spánku pronesla něco nelichotivého, vlítla do noční košilky a s úsměvem se chystala ke spánku.

Už pomalu zabírala, když zaslechla podivné zvuky od rodičů. Vstala a šla poslouchat, co se děje, ale ty zvuky byly divné... Tak nakoukla do dveří a rázem z ní byla žena Lotova. Stála ve dveřích, neschopná slova, a vytřeštěnýma očima koukala na chlapy v černých kombinézách. Na hlavách kukly s otvory na oči a pusy, ozbrojení, jako kdyby šli zatýkat bandu teroristů. Zbraně mířily na vykuleného tátu, který pořád dokola šeptal:

„Pánové, prosím vás, jen potichu, nebo vzbudíte manželku a pak nám bude naše ložnice malá. Věřte mi a buďte rádi, že má spaní jako pařez,“ žadonil táta zakuklencům.

Mamča měla půlnoc a ještě se usmívala ze snu. Lenka sklouzla

očima k mamince a fakt. Spala jako Šípková Růženka, pusou našpulenou k polibku a ještě se usmívala. Táta se klepal jako ratlík jen těžko říct, jestli strachem z rychlé roty, nebo ze své rázně probuzené, všeho schopné ženy.

Najednou do ní zezadu někdo narazil. Lenka se otočila a vetřelce praštila – ale ouha, byl to chudák vzbuzený brácha. Petr je velmi citlivé dítě, a po té bombě, co dostal od své něžné sestry, se sesunul k zemi a to prosím už v patnácti vypadal jako mladý Herkules. To konečně probudilo otce k činu. Vyskočil z postele a hnal rychlou rotu i s dětmi z ložnice do kuchyně.

„Honem do kuchyně, prosím, dělejte!“

A představte si, že dělali, ale cestou si samozřejmě prohlédli všechny pokoje a teprve v kuchyni řekli, co se stalo. Náš nespavý soused viděl Lenku, jak leze oknem domů, a pod vlivem akčních seriálů a přelouskaných detektivek usoudil, že je přepadli lupiči. A tak zavolal rychlou zásahovku. Pak už se jen bavil pohledem, co se děje. Já si stejně myslím, že nešlo nepoznat štíhlou, drobnou dívku v minisukni a že to udělal naschvál. Chlap jeden nerudný.

Když prohlédli celý dům a konečně se všechno vysvětlilo, překvapil je vysoký hlásek nejmladší ratolesti:

„Teda vy si tady hraje na lupiče a policajty a mě a miminko nenecháte spinkat! Já ji jdu vzbudit a ona vám nabančí!“ a s moldánky utíkal do ložnice.

Před dveřmi ho odchytil táta:

„Honzíku, ale hra už skončila, poldové jdou spát a my také. Byla by škoda ji budit, když tak hezky spinká. Víš, jak je unavená za

celý den,“ přemlouval tatík Honzu.

Ten se na něj koukl moudrýma očima, zapřemýšlel.

„Tak jo, ale já jdu spát za maminkou, kdyby si zase někdo přišel hrát. Ty bys mě nevzbudil, ale maminka ano.“

Lehce vklouzl pod peřinu za maminkou a ta byla vzhůru hned, jak ucítila ručky svého syna na krku.

„Copak, jdeš spinkat za mnou?“

„Jo, maminko. A zítra si spolu budeme hrát na policajty a zloděje sami, když nás nevzbudili. Že jo?“

„To víš, že jo. A teď spinkáme, ať máme sílu,“ zašeptala máma synkovi do vlasů a oba usnuli spánkem spravedlivých.

Kamikadze v akci

„Honzíku, brzdi!“ hulákám, až mi praskají plíce, ale kolem mě jen prolítne ohnivá čára, pak oblak prachu a ticho.

Utíkám jako o život za synem, přestože mě to ticho ochromuje. Vlítnu do oblaku prachu a tam na zemi sedí Honza a drží si hlavu.

„Co ti je? Ty ses praštil? Ukaž, ať se podívám,“ sypu na něj otázky.

„Nepraštil, maminko. Držím si hlavičku, aby to tak nebolelo, až mě praštíš ty,“ odpověděla moje pětiletá ratolest.

„Tedy Honzo, tys mě vyděsil! Copak tě někdy biju po hlavě? Co si to vymýšlíš? Vždycky přes zadek!“

Honza se na mě podíval nebesky modrýma, nevinnýma očima a

jen podotkl:

„No právě. Proto ještě sedím na zemi a držím si hlavu.“

Nejradši bych toho rozumbradu, který mě ničí svým IQ a nejen mě, ale skoro všechny kolem, kromě své sestry praštila po prcině. Ale copak to jde po tom jeho proslovu? Jen taktak se držím, abych se nezačala chechtat nahlas.

Sestra je jeho ochránce a nekriticky ho miluje. Má dvanáct let, jmenuje se Lenka, a všechny Honzovy průsery a vylomeniny, pokud to jen trochu jde, bere na sebe. A když to nejde, a já chci toho blondátého lotra potrestat, stojí před ním jako svaté umučení a raději brečí už dopředu.

„Maminko, přece bys ho nebila! Koukej, jak je malinkatej a krásnej! A on to už neudělá,“ otočí se na bráchu a strká do něj: „Že ne, Honzíku?“

Honzík jen kroutí kudrnatou hlavičkou a je schopen slíbit všechno – ale za pět minut nebude vědět, co vlastně slíbil.

včera jsem seděla v kuchyni se svou sestrou a domlouvala se na společném výletě, když nás rachot padajícího čehosi vyhodil ze židlí. Obě jsme utíkaly do dětského pokoje – protože tam byl Honza, tak jedině tam se mohlo něco stát.

Málem jsme vyvrátily dveře strachem o toho našeho malého mizeru a právem. Z Honzy byly vidět jen ručičky, které čouhaly zpoza kusu nábytkové stěny, která na něm ležela.

„Ježíšmarjá, Honzo, ozvi se!“ ... a sundáváme z něj s Helou skříňku.

Leží tam jak placka, na něm houpací síť, ale po pořádné

prohlídce jsem zjistila, že mu nic není. K zemi ho poutá spíš strach, jestli mu konečně namlátím, když Lenka není doma. Na to jsem v tu chvíli neměla ani jednu myšlenku, převládla radost, že se mi syn nezabil.

„Co jsi vlastně dělal s tou sítí?“ ptám se Honzy.

„No, natáhl jsem ji mezi skříň a stůl a chtěl jsem se houpat jako ty na zahradě, mami a ono to tak spadlo nějak.“

„Tak nějak ti asi straší v šišce! Já jsem ji měla na stromech a ty nevyvrátím ani já. Buď rád, že jsi celej, protože kdyby se ti něco stalo, tak tě zmlátím, že si nesesedneš!“ ulevila jsem si.

„Mamino, to je nějaký divný. Nic se mně nestalo, tak mi nenamlátíš. A kdyby se mně něco stalo, tak bys mi namlátila? Tedy mamino, to není logický,“ zakroutil hlavou Honza a Helena se neudržela a začala se smát.

„Kam chodíš na takový slova, Honzo?“

„No mamina to říká taťkovi, když si hraje s mojím autem... a to je taky nějaká blbost, že jo, teto?“ odpověděl Honza a Hela zmizela do kuchyně nalít si štamprdičku. Jen jsem si vzdychla a šla ji napodobit, protože to byl tak silnej argument, že jsem docela ztratila řeč.

„Heli, mně z něj asi klepne. To jeho studování nebo naprostá absence strachu jsou neuvěřitelný. Víš, že je daleko lepší mít děti s normálním IQ, jako je Lenka a Petr? Za chvíli mu nebudu stačit nebo mi dojde trpělivost. Teď ho drží houby a já mu musím tak dlouho číst, která je která a jestli jedovatá, nebo jedlá, že už to umím nazpaměť – a Honza asi taky. Já ti to ukážu.

Stejně teď bude ležet v knížce.“

„Honzo, pojd' za mnou!“ volám na svého potomka.

Ten se přišoural celkem nerad asi se ještě bál, co bude s tou rozbitou skříní.

„Honzi, co teď děláš?“

„Houby.“

Otočila jsem se na Helu.

„Vidíš ho, študenta? No nekleplo by tě z něj?“

„A už znáš všechny houby?“ ptá se Hela. „Tak to je dobře, aspoň na ně budeš chodit s námi.“

Honza se na ni podíval tak nějak opovržlivě.

„Houby už znám. Když říkám houby, myslím tím, že nedělám nic. Umím to říct jinak, ale to by mě mamina už určitě namlátíla,“ otočil se a šel dělat to své „houby“ do pokoje.

Pak si místo Lenky vybral jako parťáka Petra a jezdili spolu na kole. Petr dělal závodně bikros a Honza ho obdivoval a napodoboval tak dlouho, až jsem svolila, aby začal jezdit. Říkala jsem si, vyřadí se na trati a bude od něj pokoj.

Byla s ním psina – protože trénoval za bonbony. Přijel, řekl si o bonbon, chvíli ho žmoulal, pak mi ho plivnul do dlaně a zase odjel. Trvalo mu celkem dlouho, než ten jeden bonbon vycucal – a my jsme z něj byli mrtví smíchy. Chodili se na něj koukat sousedé a susedky z domu, protože Honza byl modrooký, kudrnatý blondáček s výrazem andílka, ale s duší

čerta.

Tak ty tréninky proflákal a jeli jsme na závody. Byla to celkem dobrá trať a já se ani moc nebála, protože jsem viděla, jak to doma flákal. Startér odmávnul start a tu se vyřítilo něco jako ohnivá čára, skoky, neskoky, Honza se řítíl jako malý sebevrah a mně vstávaly vlasy hrůzou.

Dojel první, přijel a řekl si o bonbon jako na tréninku. Závody tehdy vyhrál, i přes jeden držkopád. Takhle jsme absolvovali úspěšně asi pět závodů než jsem mu jednu stříhla a kolo zamkla.

Bylo to na dráze, která byla těžká. Prudký pád do tunelu, ostrá zatáčka doprava a tam všichni brzdili i očima. Kdepak náš kamikadze! Prostě na dráze ztrácel pud sebezáchovy. Řítíl se z kopce do tunelu a všichni řvali:

„Brzdi!“

Kdepak – oblak prachu, kluk zmizel v tunelu a za ním se z kopce řítíl manžel, doktor a pár chlapů. Ale než doběhli Honzu zatáčka vyhodila z dráhy, letěl jak kondor a padl na zadek kousek ode mě. Vstal a šel dojet trať.

Já stála jako ztuhlá, ale pak jsem se za ním vyřítila, jednu mu lupla a bylo po závodech.

Kamikadze v něm však zůstal.

Dědek a vozík

Ten den jsem vstala, udělala si oblíbenou kávu, otevřela nočas a zasedla ke korekturám Spoutané. Koukám na displej a nic. Obrazovka černá jako bota a můj nočásek byl bez života.

Myslela jsem, že mě raní mrtvice. Tolik práce před sebou – a co si počnu? Vyhrkly mi slzy vzteku i lítosti a nejraději bych do všeho kopl. Vrátila jsem se do pelíšku a trucovala. Honza nakoukl do pokoje a při pohledu na mě, jak jsem zachumlaná v posteli, se docela lekl.

„Mamino, co je? Jak to, že nepracuješ?“

„Klekl mi noťas a já nevstanu. Hotovo. Vařte si sami, já dnes prospím celý den a vypínám mobil,“ odpověděla jsem vztekle a vykázala synáčka ze dveří.

Chudáček můj. Vypařil se jak cukrář a celý den se raději neukázal. Čekal, až mě přejde vztek a lítost. Já si četla, pomalu chladla a už jsem ani nemyslela na to, jak udělám korektury, ale co vlastně udělám dál. Večer jsem ulehla s tím, že ráno je moudřejší večera.

Druhý den jsem otevřela oči, pohled padl na mrtvý noťas – a už to ve mně zase bublalo. Ale co nadělám, život jde dál a jíst se musí. Rázně jsem vstala, umyla si naštvaný obličej, prolezla ledničku a po zjištění, že ji synáček vyjedli, jsem odešla do obchodu. Mám to od domu pět minut, a tak jsem za chvíli stála u krámu.

Máme tam vozíky ve dvou řadách, ale v jedné z nich zápasila mladá maminka s vozíkem, nedařilo se jí ho odblokovat a blokovala přístup i k druhé řadě. Byla chudák celá brunátná, a tak jsem se zastavila dostatečně daleko a v klidu čekala. Tohle se může stát každému. Tak jen tak koukám a v duchu si říkám, jak dlouho to asi potrvá... A v tom rána do zad jen jsem hekla a slova, která mě fakt vytočila:

„Ženská pitomá, co se tady motáš jak nemehlo? Vypadni a nezavazej!“

Přiznám se, že mi úžasem spadla brada a děsně dlouho mi trvalo, než jsem se otočila. A pak se mým očím naskytl výživný pohled. Za mnou stál chlap, tak šedesát let, opálený od válení se někde, za ruku držel žvýkající a zívající blondýnu. V ruce měl klíče od auta a možná i zlatou kreditku. Oblečení tomu nasvědčovalo. Oba byli od hlavy až k patě zahaleni do značek.

Ta vlna vzteku, co se ve mně vzedmula, se dá přirovnat jen k tornádu. Nohou jsem mu zatarasila únikovou cestu, změřila vzdálenost a šup, už ji měl. Facka lupla jedna radost a dlaň mě pálila jako čert. Otisk se povedl. Bloncce vypadla žvýkačka z pusy. Možná čekala, že mě ten její dědek zabije. Nevím, co chtěl udělat jestli mi ji vrátit, nebo mě rovnou srovnat, ale já mu nedala šanci.

„Komu tykáš, ty dědku jeden nepovedenej? Kdo ti dovolil mě uhodit? Jsi vůbec normální? Když už slezeš z těch svých výšin mezi obyčejné lidi, tak se chovej slušně jako oni a ne jako prase. A to to prase vlastně urážím. Promenáduješ se tady, jako by ti to tu patřilo, málem mě zabiješ a ještě mi budeš nadávat a tykat? Kde ses tu vylíhnul, ty pacholku? Sáhni na mě a přerazím tě vejpůl!“

Stála jsem proti němu, odhodlaná ho praštit ještě jednou. Ale nic se nekonalo. Ono to totiž tak bývá. Takoví parchanti jsou ve skutečnosti zbabělci, když jim ukážete, že máte pro strach uděláno. Dědek vypadl jak cukrář, sedl do nablýskaného fára a zmizel.

Já si v klidu nakoupila a doma už na mě čekaly moje děti. Každý

mi dal svůj díl peněz na noťásek.

S býkem pod sebou

Konečně je pátek a já zapíchlá práci a hnala to fofrem domů. Bágl jsem měla nachystaný už od večera, tak jen převléct do vandráckého a na vlak. Všichni už čekali jen na mě, ale nenadávali, protože vlak ve stanici ještě nebyl. Už aby pode mnou zase drncaly koleje a vlak zpíval na cestu. Milovala jsem tu melodii a ten pocit, když mě odváží z prašného Brna do jakékoliv zapadlé stanice, kde je co nejmíň lidí, zato hodně stromů, trávy a vody. Těšila jsem se na to sepětí s přírodou, které člověk pocítí jen tehdy, když se do ní celý ponoří a stane se její součástí.

Počasí se zrovna moc nepovedlo. Jemně mrholilo a bylo poznat, že krajina je po dešti. Voda nám čvachtala pod nohama a za sucho v botech jsem vděčila jen tomu, že jsem měla na nohách pořádné kanady. Ne tak Mirka. Na vandr se vydala, jako by jela někam mezi smetánku, a teď pořádně litovala, že vůbec jela. V duchu jsem si říkala: „Káča jedna.“ Cestou kolem Dářka fňukala jak dítě. Už jí kamarád nesl bágl, a já si říkala, kdo si ji hodí na záda. Taky jsem byla utahaná, ne že ne. Ono se v blátě a nepohodě zrovna nejlíp nejde, ale nikdy bych si nepostěžovala a nechtěla úlevy. Byla jsem zvyklá makat stejně jako ostatní, tak jsem zatnula zuby a našlápla trochu rychleji.

Bezva, netrvalo dlouho a na obzoru se objevila malá věž místního kostelíka. Začala jsem se těšit jako malá do staré hospůdky, které šéfoval bývalý vandrák, teď už před důchodem. Byl to báječný člověk, který miloval vandráky, zpěv u kytary a neměl rád místní opilce. Sotva jsme vešli do hospody, rozzářily

se mu oči a hulákal na nás to svoje ukašlané „ahóój!“

„Kde se tu berete v tomhle počasí? Já už ani nečekal, že sem dneska nějaká parta dorazí. Tak honem, honem ke kamnům, ať mi holky nenastydnou,“ a už utíkal čepovat pivo jako křen.

„Tak, Balóne, honem sáhni do strun, a Mili, prosím tě tu moji!“ žadonil a sedl si vedle mě.

Pár loků a hospodou se nesly tklivé tóny Ascalony. Starému vandrákovi se zarosily oči při vzpomínkách na jeho mládí. Při povídání a zpívání, kde si každý čepoval a naléval sám, večer utekl hodně rychle.

„Dědo, já bych spala jako batole. Nebudeš se zlobit, když zalehnu?“

„Kdepak, Mili, jen běž na seno na půdu a dobře se vyspi.“

Na půdě to nádherně vonělo senem, cibulí, česnekem a něčím nepopsatelným. Když bloudím ve vzpomínkách, tu vůni cítím zase. Zachumlala jsem se do spacáku, zavřela oči a najednou jsem to zaslechla. Funění, ale jak silné! Sakra, co to je pode mnou? Vylezla jsem ze spacáku a hledala škvíru mezi prkny v podlaze, až jsem ji našla. Pode mnou byl ustájený býk. Nádherný exemplář svého rodu. Obrovský tak, že by mohl klidně do koridy. Přežvykoval seno, tak jsem se jen pousmála a znovu zalehla.

Ráno jsem se probudila jako první mezi všemi těmi těly. No však jsem šla taky první spát. Opatrně jsem vylezla, nazula kanady a hupky do hospody. Měla jsem žízeň a chuť na cigaretu. Děda mě slyšel slézat, tak se za mnou přišoural v pyžamu a snídani

pro mě nesl na tácku.

„Tak se nadlábní, Mili, a pak mi pomůžeš uklidit po včerejšku, jo?“

„Jasně, dědo,“ odpověděla jsem.

Nabaštila jsem se a pak jsme spolu jen tak pokuřovali a povídali, teda hlavně děda povídal a já naslouchala. Zrovna jsem se zvedala, že začnu uklízet, když se ozvala rána jako z děla a řev, ze kterého jsem málem ohluchla. Koukli jsme se s dědou na sebe a beze slova utíkali do stáje.

Mirka seděla u býka na zemi a ječela a jemu se to vůbec nelíbilo. Děda se pověsil býkovi na kruh v mulci, celou váhou ho tlačil a konejšivě mluvil, zatímco já táhla tu uřvanou babu ven.

„Sakra, co to děláš? Kdo ti řekl, abys lezla k býkovi? Jsi normální? Já tě snad praštím!“ ječela jsem na Mirku.

„Já jsem myslela, že je to kráva a chtěla jsem si ji pohladit,“ plakala Mirka.

Nakonec mi jí bylo docela líto. Co taky s holkou, co nepozná krávu od býka.

Uzemnění

jako prase při oslavě a já budu sušit hubu a utírat dětské prdelky. Odchytila jsem si ho hezky v práci, oznámila mu, ať vyzvedne děti ze školky a mně potom v noci z kavárny, kam si jdu s kamarádkama užívat. Koukal na mě jako puk a asi nevěřil vlastním uším.

„Teda, jsi normální? Víš, jak budu vypadat před chlapama, když

s nima nepůjdu na pivo? Řeknou, že jsem podpantoflák, to mi snad neuděláš.“

„Ale udělám, drahoušku a jak moc ráda. Nezapomeň na potomky,“ smála jsem se a zmizela z dílny hodně rychle.

V práci jsem zůstala přesčas, abych se vůbec nemusela vracet domů a nedala mu šanci hledat otvor k úniku. To víš, ty pacholku. Teď jsem na řadě já. Čas v práci rychle utíkal a už se slízaly holky, které jdou slavit se mnou. Většinou na tom byly jako já. Po letech se konečně odvážily utrhnout a zmizet od povinností.

V kavárně nás uvítala živá hudba a ochotný vrchní nás usadil u stolu. A už to jelo. Holky si to chtěly užít ze všech stran, a když mi nedaly pokoj, svolila jsem a dala si prcka vodky. Docela mě zahřál, a tak jsem šla za holkama vrtět půlkami na parket. Pořád jsem cítila na sobě něčí oči, a tak jsem se rozhlížela, kdo to na mě tak zírá až jsem ho našla. Božítku, tak toho kluka se ale příroda povedla. Všechno na svém místě alespoň to, co z něj bylo vidět a zpíval jak o závod. Civěla jsem na něj jako na obrázek, a on na tom byl stejně. Přiznám se bez mučení, jeho zájem mi fakt dělal dobře na duši.

O přestávce jsme si sedly ke stolu a pokračovaly v dámské jízdě, když mi někdo položil ruku na rameno. Otočila jsem se a koukala do krásných očí toho kluka.

„Ahoj kočko, nepůjdeme si dát něco k baru a nehodíme řeč?“

„Tak to je smůla, jsem okroužkovaná a na krku tři závazky,“ odpověděla jsem se smíchem.

„No a? To brání v nevinném pokecu u dobrého pití? Však tě

nechci unést,“ zazubil se.

To se nedalo odmítnout. Se smíchem jsem kývla a odkráčela k baru, vrtíc zadečkem, ať se má na co koukat, ale v duši jsem byla jen taková maličká holčina.

Při pití nějakého koktejlu mi sdělil, že se jmenuje Dan. A než jsem stihla říct své jméno, položil mi ruku na pusu.

„Ticho, ty nemůžeš mít jiné jméno než Milena.“

Při mém asi trochu připitoměném pohledu se rozesmál a šeptl mi do ucha:

„Tak ti přece ostatní holky říkaly,“ smál se jako malý kluk.

„Fuj, to jsem se lekla. Měla jsem pocit, že jsi jasnovidec. Už jen ten by mi chyběl ke štěstí,“ lehce jsem ho cinkla do nosu.

Byl to krásný, romantický večer, který jsem si po letech opravdu užila. A navíc byl nevinný, kromě jedné pusy se nestalo nic. Ale ten pocit, že se zase někomu líbím, stál za to.

Tamáš báči by řekl:

„A kde máš srdiečko, Milka, v nohavičkách?“

„Ale kdeže, ujko. Mám ho tam, kde má být, ale dobře mi padne záujem takého chalana.“

Úderem půlnoci se otevřely dveře a v nich moje zákonná polovička. Majetnickým stylem si mě vyzvedl od kamarádek a mého pohledu směrem k Danovi si vůbec nevšiml. Že mám v kapse lístek s číslem, by ho ani nenapadlo a asi právem, protože jsem na něj nikdy nezavolala. Ale vzpomínka je to krásná.

Venku byl studený vzduch a na mě dolehly ty vypité koktejly. A co čert nechtěl, osud mi nastožil do cesty policejní hlídku. Dva chlapíci si to šinuli s pendrekem a z mého hrdla se cosi ozvalo:

„Policajt jdou, jdou, jdou, na mě si nepřijdou, já jsem ta stará kára, bydlím za vodou.“

Manžel mi ucpával pusy, abych přestala, tak jsem ho kousla do prstu a přes jeho ječení pokračovala:

„Policajt, nechaj mě, já bydlím v Karlíně!“

To už stáli policajti vedle mě, ale na rameno zákona se tvářili velmi příjemně.

„Mladá paní slavila pořádně a zhluboka, že? No nic, tak se bavte a krásně zpíváte,“ zasalutovali a s úsměvem odešli.

Přišla jsem domů rozveselená a po chvílce zajela do pelíšku jako pstruh. Na půl ucha jsem zaslechla manželova slova:

„A co se pomilovat, lásko?“

Polil mě studený pot, vylítla jsem z postele jako čert, prolítla kolem manžela a už jsem objímala mísu. Mému žaludku se přestaly líbit prcci a koktejly a chtěly se podívat do hajzlíku zevnitř. Do postele jsem se vrátila zelená jako sedma a manželův znechucený pohled mě přesvědčil, že je mu jasné, že žádné špásování nebude.

Ulehla jsem a jednu nohu dala na zem jako uzemnění a usnula tvrdým, opileckým spánkem.

Co se slepákem

První roztomilá zkušenost s molochem českého zdravotnictví

bylo setkání s ním něco málo po mých osmnáctých narozeninách. V té době jsem chodila ráno do práce a odpoledne do školy, protože každý nemá štěstí na dobré rodiče a já jsem si vždy musela vše vybojovat sama. Takže dopoledne jsem opravovala auta, odpoledne jsem si cpala do hlavy ekonomii, večer padla do pelíšku a byla naprosto a totálně odrovnaná. Kdo by se divil, že na moji maličkost padla únava jako hrom, a já si řekla, že by bodla neschopenka. Po chvíli přemýšlení jsem si určila diagnózu: nespecifická bolest břicha. To znělo tak učeně, že by z toho mohla kápnout neschopenka aspoň na týden.

Jak jsem si řekla, tak jsem taky udělala. Svižně doběhla ke dveřím špitálu, pak se pomalu zkroutila a s trpitelským výrazem se došourala na pohotovost. Pomalu a bolestínsky jsem se posadila, nakrabil bradičku a do očička vmáčkla slzičku. Za chvíli přišla sestra a už mě směřovala do ordinace. Byl tam takový docela hezký doktor a díval se na mne docela soucitně.

„No copak vás trápí, slečno? Taková mladá a už jí něco je?“

Jeho žoviální tón mě trochu naštvál, a tak se mi chtělo říct: lenost, felčare, ale to jsem vážně nemohla.

„Břicho, pane doktore.“

„Copak jsme spapali?“

Bože, on se mnou mluví jak s postiženou. Začínala jsem být vytočená, a tak jsem houkla:

„Rohlíček, doktore, a ten jsem prosím vyblinkala.“

Hodil na mě překvapený pohled, ale jen si stoupl a zavelel:

„Tak šup na lehátko a koukneme se, co se děje.“

A vida, šlo to bez pitomých připomínek a mazlení. Šmátral mi po břichu a k mému údivu mě to fakt trochu bolelo. Nakonec mě ponížil prohlídkou míst, která jsou jen moje. Vyjekla jsem a diagnóza byla hotová.

„Je to apendix, slečno, a musí ven. Tady je žádanka na přijetí a bez odmlouvání.“

A tak jsem najednou ležela v bílé posteli, na břichu ledový obklad, a ráno jsem měla jít na kudlu. Tak to je tedy fór. Člověk si chce orazit a skončí pod kudlou. V noci při mně stál můj anděl strážný, a já dostala menstruaci. Ahá! Tak proto mě bolelo břicho, usmála jsem se. Žádný slepák a doktor je břídil. Když to zjistili, tak mě zaledovali s tím, že to možná rozeženou, ale to já už věděla, že si to rozeženu sama. Uhnala jsem si jen nachlazení jednoho tělesného orgánu a byla jsem ráda, že už zase můžu do práce a do školy. Jo a slíbila jsem sama sobě, že simulovat budu jen to, co se nedá uříznout.

Jenže to moje simulování mělo nemilou dohru. Jak se o mne otec nikdy moc nestaral, tak dědulkovi napsal, že jsem v nemocnici. Asi ze strachu, že bych to řekla sama a děda by mu vynadal jako psovi, proč mu nedal vědět, když je jeho milovaná vnučka nemocná. Byla jsem hodně překvapená, když mi sestra oznámila, že mám návštěvu. Kdo by za mnou asi chodil? Nikomu jsem neřekla, kde jsem, jen otci, a ten by se určitě neobtěžoval jít se na mě podívat. Zůstala jsem jak opařená, protože ve dveřích stál můj dědulka a hned spustil:

„Milka moja, a čo ti je? Chorá si? No chytro rozprávaj, lebo som

skoro zamrel od strachu!“

„Dědulko, čo tu robíte? To iba kvôli mne ste išli takú diaľku? To ste nemali. Veď som už zdravá a pôjdem domov.“

„Nie domov. Zober si dovolenku a ideš so mnou. Ja sa postarám,“ bil se dědulka v prsa a já ho milovala ještě víc.

Co naplat. Kvůli němu a jeho strachu o mne jsem se překonala a řekla pravdu. Nechtěla jsem, aby se o mne bál a taky jsem nemohla odejít ze školy a z práce, jak se mi zachce.

„Jaj, ty moja bosorko malá. Ja idem toľko kilometrov a ona je simulant!“ smál se dědulka, až mu ohryzek poskakoval.

„No dobre, ale viac už nič také nerob, lebo vieš, ty opica, ako som sa bál? Ostanem tu dva dni s tebou a potom pôjdem za babulkou, Milka moja.“

Užila jsem si chvilinku s dědulkou o samotě – a tak moje simulování nakonec nebylo k ničemu.

Tonda a Jaruš

„Ahoj, hospodo.“ Jindy by Tonda zahulákal na celou místnost, aby ho slyšeli všichni, i ti vzadu. Dneska to tak nějak zašeptal a odplížil se ke svému oblíbenému stolu, kde už na něj čekali kamarádi z Klubu nad nokriglu.

„No nazdar, Tondo. Co je? Ani jsme tě neslyšeli pozdravit. Zjevil ses jak duch,“ divili se.

„No jo, no... dneska nemám nějak náladu. Hospodo, jedno zrzavý,“ otočil se na výčepního.

Pivo mu přistálo na tácku. Zhluboka se napil a pak zas jen

zadumaně civěl.

Chlapi na to nemohli jen tak koukat a vší silou z něj tahali důvod jeho těžkého splínu. Tak dlouho štóurali, až spustil:

„Chlapi, já toho mám plný kecky. Víte, jak si doma připadám? Jak chudák moucha. Jak sednu, už je u mě stará a honí mě do práce. Furt jenom: neseď a něco dělej. Já taky neseďím a makám. ‚Aspoň vysaj, a pak běž se smetím. Já musím vařit, nemám deset ruk.‘ Tak vstanu, vysaju, vynesu smetí a sednu si k novinám. Hned přilítne jak sedmihlavá saň a ječí, že už zase dřepím a že bych mohl jít umejt nádobí. Tak jdu a umeju ho. Sednu a ona zase ječí: ‚Večeřéééééééé!‘“

„A to jsi chlap, že si to necháš líbit? Pleskni ji přes hubu, jak ji votevře,“ nabádali ho kamarádi.

„Jo, a ona mě zmlátí jak žito,“ povzdechl si Tonda.

„A víte, co je nejhorší? Jdu k tý večeři, a tam sedí baba v natáčkách, špinavým triku a teplákách s boulama na kolenou. To mě málem přejde chuť. Říkám si: kam se zdejchla moje žena? Kde se vzala ta vošklivka? A je v háji večeře i sex, protože se mi z ní ani nepostaví...“ odplivl si, napil se a ponořil se do nastalého ticha.

„Mařeno, ahoj!“ huláká do telefonu Jaruš.

„Stav se na kafe. Jsem celá urvaná. Pak bysme se mohly vyfíknout a jít ven. Co říkáš, Mařko?“

„Jasně, už běžím. Že tě zase vytočil starej?“

Za chvíli už zvonila u Jaruš. Ta se zrovna oblékala a chystala si upravit fasádu a rozhodit vlasy na krásno. Jak se tak líčila,

spustila jak kulomet:

„Ty, holka, já nevím, jestli se všichni chlapi po svatbě tak změní, ale ten můj je línej jak prase. Pořád by jen ležel a čučel na bednu nebo do novin. Do všeho ho musím honit a já jsem ulítaná ze dvou směn. Pak sedneme k večeři a mám pocit, že mě vůbec nevidí. Jak kdyby tam seděla nějaká cizí ženská. Vo sexu ani nemluví. Je k ničemu.“

Sáhla si do vlasů, vytáhla z nich natáčky – a najednou tu stála docela hezká ženská. Pohodila hřívou, usmála se na manželskou fotku:

„Ahoj, Tondo. Stejně dřepíš v hospodě a chlastáš.“